The cover features a surreal, perspective-driven illustration of a dark blue, triangular path leading towards a vanishing point. The path is flanked by green, textured walls. Several translucent, glowing spheres of varying sizes are scattered along the path and in the air. A small yellow light source is visible at the end of the path. The overall aesthetic is reminiscent of classic science fiction or fantasy art.

EN SCIENCE
FICTION -
ANTOLOGI

SOLENTUNA FÖRFATTARSÄLLSKAP

En

Science Fiction-

antologi

Sollentuna Författarsällskap

Noveller

Tillägnan

Dem som kan fantisera fram händelser nu, som andra upplever långt efteråt.



Vudya Kitaban Förlag

Box 6099

192 06 Sollentuna

vudya@vudya.se

© Respektive författare

Sättning & grafisk form Vudya Kitaban, Sollentuna

Omslag: Heidi Jergovsky

Redaktör: Heidi Jergovsky

ISBN, 9789186620509

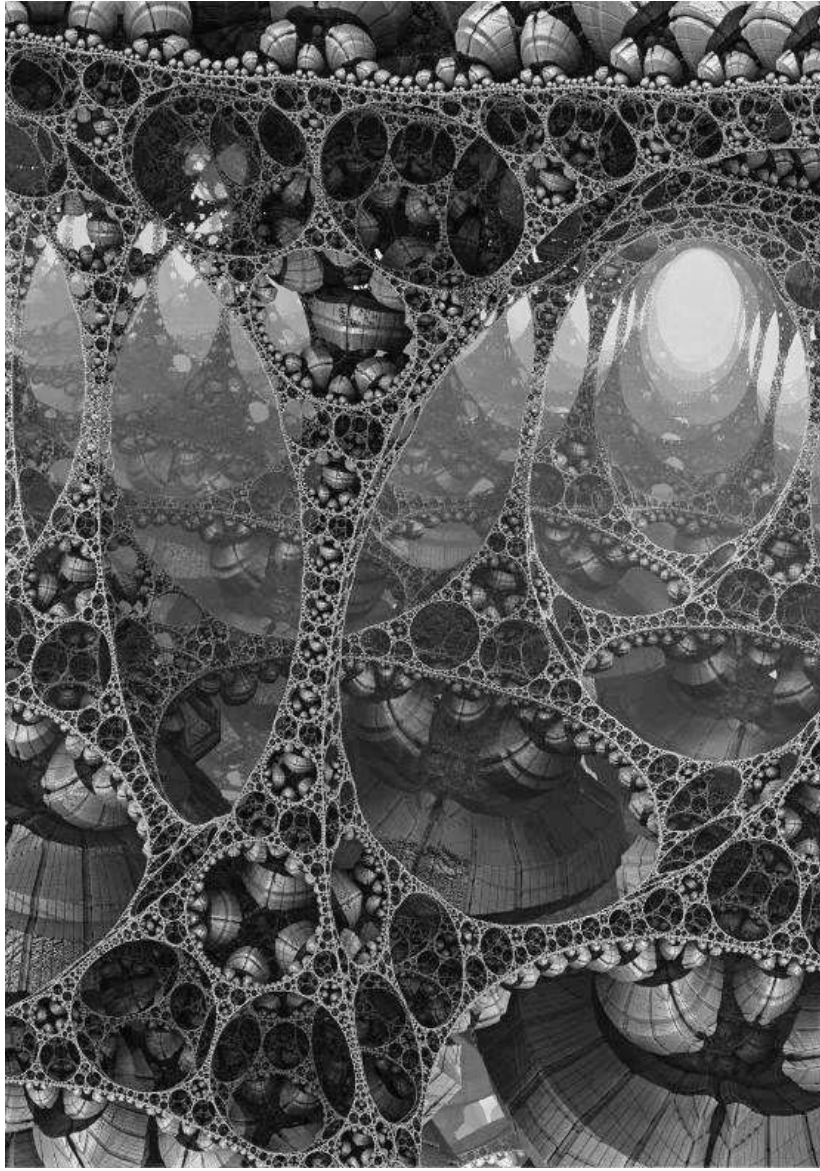


Av Sollentuna Författarsällskap tidigare utgivit:

Om orden fattar eld 1997
Ordgärningar 2000
När tankarna dansar 2000
Slaget vid Rotebro 2001
Dagdroppar 2002
Det går an igen! 2003
Möten 2006
Sollentunabor 2007
Sollentunaskräror 2008
Sagotuna 2010
Brottsplats Sollentuna 2012
Kärlek i Sollentuna 2013
Hyllning till sommaren 2015
Jubileumsblandning 2017

Innehåll

Att känna, eller att inte känna – Måns Lundström	10
Hos Diagnosologen – Martina Sjölin	28
Fällan – Maud Bjarnelind	34
Resa mot evigheten i Aniaras fotspår – Lars G Lindström	48
Romeo – Sain Sucha	56
Kallt på balkongen – Ove Bergström	76
Jonatans värld – Heidi Jergovsky	80
Staden som inte fanns – Penelope Gannoum Caicedo	94
Att finnas sig själv – Conny Knutsson	100
SAM.K.I.147.2054 - Den intelligenta roboten	114
Kevin Iversen	
Ett fruktansvärt möte -IRL Ingvar Åhman-Eklund	124
Spherus ZT 921 – Jeanette Gustafsson	136
En framtid för oss? – Ingrid Heldt	148



Att känna, eller att inte känna

av Måns Lundström

Solon satt orörlig i det fläckfria väntrummet, rädd att minsta darrning skulle rubba den perfekt koordinerade verkligheten som dominerade hela sjukhusflygeln. En klocka tickade taktfast på väggen, ett instrument oöverträffat i konsten att mäta tid, ty oavsett hur många gånger Solon ställde om sin klocka tycktes den alltid gå fel med åtminstone en sekund. Ingen annan befann sig i rummet, men det hade inte gjort mycket skillnad.

Ljudet av väloljade gångjärn återförde abrupt rummet till verkligheten. En medelålders man, iklädd en stor, vit labbrock trädde in i rummet. Han hade ett fåtal rynkor, mestadels i pannan, men ögonen liknade ett nyfiket barns. Hans blotta närvaro ingav en viss respekt. På bröstet bar han en namnbricka. PROFESSOR ANDREWS stod det med stora, sofistikerade bokstäver. Han skannade rummet noggrant, trots att han säkerligen kände det som sin egen ficka, tills hans blick mötte Solons.

”Solon Easter?” frågade han, trots att han redan visste svaret.

”Ja det är jag”, svarade Solon med ett svagt leende.

”Välkommen till MOL. Har ni sovit gott?”

”Inte egentligen”, svarade Solon mjäkigt. Professorn nickade förstående.

“Det är förståeligt”, anmärkte mannen. “Det kan vara skrämmande att testa ny teknologi, men jag försäkrar er; proceduren är fullkomligt felfri. Om det hade visat sig medföra någon som helst risk hade vi aldrig tillåtit experiment på människor.”

Som attraktionerna på tivoli, tänkte Solon. Hur säkra de än är blir man ändå rädd.

Med en armrörelse visade professorn in Solon genom den öppna dörren. Rummet var starkt belyst med stora lampor från golv till tak. Överallt gnistrade reflektioner från metalliska verktyg, fläckfria ytor och hård plast. Ett fåtal människor rörde sig fram och tillbaka mellan datorskärmar, utförandes kontroller av apparater och kemiska ämnen, alltmedan de mumlade vetenskaplig smörja, omöjligt för Solon att förstå sig på. Professorn hänvisade honom till en stol i rummets mitt; , centrumet av alla de sladdar, kablar och rör som slingrade sig från monitorerna.

En av assistenterna närmade sig när han satt sig, en kvinna på drygt fyrtio år.

“Slappna av” sade hon lugnt. “Det här kommer svida lite.”

Med snabba och vana händer tvättade hon Solons arm med en bit ull, innan hon förde in en nål i hans armveck. Solon var inte rädd för nålar, men det var fortfarande en obehaglig känsla att bli stucken. Assistenten fortsatte

dock obehindrat och kopplade nålen till en serie rör och elektroder, som hon sedan fäste på hans arm.

“Alla värden är normala. Vi är redo att börja”, hörde Solon någon säga utanför hans synfält. Hans kropp stelnade och hans hjärta började slå fortare. Professorn närmade sig med ett affärsmässigt leende, som om han var på väg att fastslå en affär med en viktig kund.

“Nervös?” frågade han. Ännu en fråga han redan visste svaret på.

Solon nickade långsamt. Han öppnade munnen för att prata, men hans mun var torr. Han svalde och försökte en gång till.

“Jag undrade bara vad det är ... tja.” svarade Solon med ett svagt leende. “Vad tänker ni göra med mig?”

“Solon!” utbrast professorn med ett generat skratt. “Såsom ni säger det får ni det att verka som om vi vore en ondskefull organisation i färd med att slå din hjärna i spillror!”

Sedan tystnade han och tycktes begrunda frågan.

“Jag antar att vi inte tjänar något på att dölja det längre. Ni förstår, anledningen till att ni inte informerades om projektets detaljer var dels av sekretesskäl, men mestadels för att det svar ni ger oss ska vara så spontant som möjligt”

“Svar?” sa Solon och höjde ett ögonbryn.

Professorn nickade.

“Vad skulle ni säga, om jag påstod att den mänskliga linsen genom vilken vi beskådar verkligheten var formbar? Föränderlig? Att varje gärning och upplevelse som vanligtvis skulle ha framkallat ett visst känslomässigt svar i hjärnan kunde ersättas med ett annat?”
Professorn gjorde en paus för att betrakta reaktionen hos sin patient. Solons bägge ögonbryn sjönk i takt med att orden sjönk in. Professorn fortsatte:

“Till exempel kan en längtan eller ett behov som vanligtvis framkallat en negativ känsla nu skiftas till att göra det motsatta. Smärta och välbehag är inte själva händelsen, utan dess följd.”

Rummet förblev tyst i några ögonblick.

“Så det du försöker säga”, började Solon långsamt, “är att ni kan ”programmera” vad jag gillar och ogillar?”

“Det är inte riktigt så enkelt, men i stort sett ja. Vi kan förändra det ni känner och under vilka förutsättningar dessa känslor uppstår, men samtliga minnen och förmågor förblir desamma.” Utan att ödsla mer tid höll professorn upp en vit pärm. “Var god välj den känslomässiga inriktning ni skulle vilja prova på.”

“Nu direkt?” utbrast Solon förskräckt. “Jag måste få tid att tänka! Det här kommer ju förändra hela mitt ...”

Professorn höll upp en hand för att stoppa honom.

“Som jag sa tidigare; vi valde att inte informera dig om experimentet i förväg för att bevara din spontanitet i fattandet av detta beslut. Valet ni gör nu är lika mycket

en del av experimentet som själva processen. Men oroa er inte, vi kommer att återställa er till ert ursprungliga tillstånd efter en provperiod på fyra minuter.”

Solon vände bort blicken. Det var alltför plötsligt. Han kunde inte samla sina tankar, utan snappade upp det första han kom att tänka på.

“Jag har alltid velat vara lite flitigare. Att kunna tycka om mitt arbete lite mer vore väl ...”

Professorn antecknade någonting på ett papper och vände sig sedan tillbaka till Solon.

“Ett konventionellt svar, Solon. Får jag fråga varför ni valde just det?”

“Varför? Jag vet inte. För att känna mig nöjdare med mitt jobb? Om min inställning blev bättre kunde jag jobba desto bättre. Kanske jag till och med skulle kunna bli befördrad.”

“Ja, men varför just *det*. Vad hoppas ni på att kunna åstadkomma? *Uppnä*?”

“Varför? Sa jag inte just det? Tjäna lite mer pengar, samla på mig erfarenhet. Jag skulle kunna köpa ett bättre hus, hjälpa familjen och leva lyckligt i alla mi ...” Solons upprörda röst tynade bort. Han började inse vad mannen försökte säga honom.

“Ni vill vara lycklig, inte sant?”

Solon svarade inte.

“Det är grundläggande för oss människor, inget märkligt med det, men nu besitter vi förmågan att förändra

den innersta källan till mänskligt initiativ. Ni skulle kunna känna extas enbart av att andas, eller för varje sekund som går! Likt en drog som aldrig avtar, helt utan bieffekter. Om det är lycka ni söker kan ...”

“Men det är inte naturligt!” utbrast Solon förskräckt. “Att förändra mig på det viset skulle ta bort det som gör mig mänsklig! Ingen annan skulle någonsin erkänna mig som ... som en levande varelse!”

Professorn iakttog honom ett ögonblick. Sedan skrev han en rad på sitt papper och tittade Solon lugnt i ögonen.

“För ögonblicket känner ni ...” började han, alltmedan han försäkrade sig om att Solon tog åt sig varje ord, “en sorts förväntan från ett socialt perspektiv. ‘Gruppträck’ är det rätta ordet. Känslan av att inte leva upp till de förväntningar man anförtros av andra människor.”

Solon, uppspelt och otålig, rynkade ögonbrynen.

“Ja, ja, jag förstår. Det känns bara så ... abnormt på något sätt.”

“Förståeligt. Din reaktion är vad man skulle kunna vänta, men säg mig Solon, om en person har som mål att bli lycklig, utan att skada någon, spelar det någon roll vilka medel hon använder för att åstadkomma den lyckan?”

“Egentligen ... Nej. Om folk är lyckliga är det väl bra för dem.”

“Då så. Om nu en person alltjämt var lycklig, utan undantag, utan anledning, vad skulle ni tycka om den?”

Vad anser ni personen vara?"

"Eh, galen?"

Professorn frustade till av skratt och för ett ögonblick kände sig Solon en aning mer bekväm i denna märkliga situation, som han hade kastats in i. Efter sitt plötsliga anfall behövde mannen i rocken rätta till sina glasögon, varvid han fortsatte.

"Skulle du vilja vara den personen?"

"Nej."

"Varför inte?"

"För att ..." Solon tvekade. "Det är inte riktig lycka."

"Korrekt!" utbrast professorn som om han väntat sig just det svaret. "Enligt samhällets värderingar har den personen inte levt upp till deras förhoppningar."

"Vart försöker ni komma?" pressade Solon otåligt.

"Jag menar att vi kan ändra på det med."

Solon stirrade oförstående på den märklige mannen. Professorn anade hans förvirring och förklarade vidare:

"Alla de känslor av förnedring och obehag som uppstår när man svikit omvärlden kan justeras precis lika enkelt som allt annat. Ni skulle inte längre *ha* några förväntningar på er, åtminstone inte från ert perspektiv."

Solon var förstummad. Hans tankar rusade nu åt alla håll och kanter. Om han skiftade sitt sinneslag utanför det som ansågs vara normen skulle han utan tvekan bli utfryst. Men om han även ändrade sitt sätt att se på dem,

skulle det inte spela någon roll. Han kunde lika gärna välja att uppleva njutning av folks kalla blickar. Medan andra blev höga på droger, pengar och makt, kunde han berusas av sin blotta existens. Men ändå ...

Processen kändes onaturlig. Falsk. Men vad var då 'äkta'? I detta ögonblick kände han sig definitivt obekvämt med att förändra hela sin uppfattning om meningen med livet. Men, tänkte Solon, om han ändrade *den* känslan *också*, skulle han inte acceptera det? Var den 'sanning' han visste om och helhjärtat trodde på innan sin omvändelse, mer relevant än den 'sanning' han trodde på efteråt?

Solons tankebubbla spräcktes av att professorn harklade sig.

"Säg mig nu, Solon, vill ni fortfarande bli mer arbetsam?"

"Nej", svarade Solon ynkligt.

"Vad, i så fall, vill ni göra?"

Solon, alltför omtumlad i sin storm av känslor, kunde inte forma en enda ordentlig tanke. Han ville hitta lösningen på gåtan, men den låg bortom hans räckvidd. Därför, kom han fram till, fanns det bara ett svar.

"Jag vill kunna svara på den frågan."

Professorn nickade medgivande i tron om att han förstod.

"Givetvis, det är ett svårt beslut men det är bara ett test trots allt", sa han och knackade på den vita pärmen med

sitt finger. "Men om ni inte väljer något inom kort har vi här ett fåtal förberedda alternativ som ..."

"Nej, du förstår inte", lade Solon snabbt in. "Jag vill att mitt mål skall vara att 'svara på frågan över allt annat'. Jag vill inte tänka på något annat under den tiden."

Professorn var mållös. Det stod klart för Solon att mannen inte väntat sig något sådant svar över huvud taget. Några sekunder senare fladdrade hans ögonlock och han mindes vad han var i färd med att göra. Mannen skrev hektiskt ner anteckningar på sitt papper i mer än en minut innan han åter riktade blicken mot Solon.

"Fascinerande, Solon! Oerhört fascinerande! Detta är en revolutionerande tagning på beslutet. Makalöst! Och på det allra första experimentet därtill! Det kan till och med komma att bli obligatoriskt för framtida försökspersoner att genomgå! Sannerligen banbrytande!"

Haglet av komplimanger fortsatte i ytterligare några minuter innan professorn åter var vid sina sinnens rätta bruk och började förbereda sig inför något han kallade 'neurologisk omkalibrering'. Solon kände magen knyta sig när en märklig apparat, något som kunde vara direkt taget ur en science fiction-film, fästes runt hans huvud, täckt på varje tillgänglig yta med kablar, antenner och blinkande ljus. Medan assistenterna surrade runt honom förklarade professorn några av de mer juridiska sidorna av experimentet. Solon lyssnade inte noggrant, men då

och då hörde han bitar av vad mannen sa. Ibland kunde han till och med utträna en mening.

“...Givetvis är vi tvungna att bevara ert självbevarande, såväl som alla former av moral som skulle kunna skada er själv eller de runt omkring er. Sannolikheten att ett fel skulle uppstå under processen är lägre än att en meteorit skulle träffa laboratoriet, men trots detta måste vi hålla er fastspänd i stolen. Givetvis var ni medveten om den detaljen när ni ställde upp, men vi medger att ingen vill vara fången. Ja, om man inte väljer att ändra sin motivation förstås ... Kanske försöker vi det härnäst.”

Plötsligt slutade professors mun att röra sig. Allting i rummet tycktes stanna till. Allting var redo. Professorn nickade sakta åt någon som måste ha stått direkt bakom stolen. Solon tog mod till sig för att ställa den fråga han haft redan innan han steg in i rummet.

“Kommer det göra ont?” sa han med en ofrivillig darrning på rösten.

Professorn, som tycktes ha glömt honom en sekund, öppnade munnen flera gånger, men såg ut att ändra sig gång på gång.

“Enligt konventionella standarder, ja. Däremot, enligt er standard, nej.”

Innan Solon kunde fråga vad det gåtfulla svaret betydde tycktes plötsligt hans känslor rinna bort. Till en början kändes det ytterst obehagligt, som om hans kropp

försökte motstå förändringen genom att fylla honom med alla möjliga intryck, men ett ögonblick senare var känslan borta.

Alla hans känslor var borta.

Det var som att leva hela sitt liv i en konstant ström av bakgrundsljud, som abrupt stängts av. Och tystnaden var öronbedövande.

Solon rörde sig inte. Han försökte inte andas eller blinka. En svag elektrisk puls färdades genom hans ryggrad, då kroppen signalerade ett behov av luft, men den gick obesvarad

Det fanns ingen smärta. Rädsla var en främling.

Sekunder blev likt timmar då tidens flöde blev obetydligt. Röster runt omkring honom förlorade sin mening.

Men Solons fall, eller kanske uppvaknande, hade ingen som helst betydelse för honom. Ingenting hade ...

Ögonblicket var över lika snabbt som det hade kommit. Känslor flödade tillbaka och Solons ögon fick åter liv. Hans omedelbara reaktion var en våldsamt hostattack, som om han just kommit upp till vattenytan efter att ha fallit ner i en djup brunn.

“Alla värden är inom acceptabla nivåer”, hörde Solon någon säga och professorn uppenbarade sig åter inom hans synfält.

“Hur känns det?” frågade mannen.

Solon svarade inte. Det fanns ingen anledning för honom att göra det. I själva verket kunde han inte bry sig det minsta om vem mannen var och vad han ville. Det fanns helt enkelt inget känslomässigt driv som på något sätt uppmanade honom att svara. Istället fick en svag sensation honom att minnas vad han hade valt inför sin omvändelse. Han mindes hur konversationen hade förflutit. Allt ifrån professors fråga, till hans egen reaktion till ...

Likt ett tåg som skenar ut ur en mörk tunnel fick Solon en bländande uppenbarelse. 'Svara på frågan'. Det var meddelandet han hade lämnat åt sig själv att finna. Varje gång han snuddade vid tanken fylldes han med omätlig spänning. Han kretsade kring tanken i sitt huvud flera gånger, tills han slutligen dök ner djupt i sitt sinne för att leta efter svaret.

Till skillnad från, som professorn hade sagt, 'konventionellt tänkande', tillät Solons omvändelse honom att fullkomligt koppla sig loss från alla distraktioner. Utöver hans behov av luft fanns det inget mer fängslande, ingen tanke mer lockande, än att hitta svaret på frågan: 'Vad vill du känna?' Ett rytande lejon hade inte kunnat slita Solon ur sin dröm. Professorn, som var medveten om detta, nöjde sig med att skriva ytterligare några rader. Han tittade sedan på sin klocka. En minut passerade, sedan ytterligare två. Solon rörde sig inte.

Plötsligt drogs han upp ur sin dvala. Rummets konturer blev suddiga, och när Solon återfick fokus tycktes allting återfå sitt syfte. För första gången i sitt liv insåg Solon att varje tingest i rummet, varje form, från de räta vinklarna till de blanka ytorna, var former skapade ur ett mänskligt perspektiv. Hygien, effektivitet, skönhet: allt baserat på negativa uppfattningar om smuts, svett och arbete, alltmedan enkelhet prisades. Han visste att en fågel inte skulle se någonting i de komplicerade datamaskinerna annat än en varm yta att nästla sig in i. Hade hans sinne just sjunkit lägre än en fågels? Eller så mycket högre upp att det inte gick att jämföra? Noll och oändligt var än så länge främmande koncept för mänskligheten.

“Hur känner ni er, Solon?”

Professorn tornade upp sig framför Solon. Hans nyfikna ögon lyste klart.

“En obehaglig upplevelse, minst sagt.”

Solon drog en suck av lättnad när de lossade stolens remmar. Han sträckte på sina stela ben. Det kändes som om han inte rört sig på evigheter.

“Så vad kom ni fram till?” frågade professorn uppspelt, med pennan i handen.

“Ingenting”, sade Solon.

Professorn stelnade till och undrade om han hade hört fel.

“Ingenting?”

“Nej”, svarade Solon och tittade ner i golvet.

“Inte den minsta idé?” stammade mannen i förnekelse.

“Åh, jag fick massvis med idéer. Idéer som utan tvivel kändes utmärkta just då, men nu i efterhand var de alla värdelösa”, berättade Solon nedstämt. När han såg professors frågande ansikte fortsatte han. “Jag tror det var på grund av mitt sinnelag just då. Att ändra min motivation till att ‘svara på frågan’ gjorde att jag kände lycka och tillfredsställelse av att göra det. Jag kunde inte tänka från något annat perspektiv, utan kom alltid fram till att ‘svara på frågan’ var svaret i sig. Jag ville helt enkelt förbli på det sättet för alltid.”

Professorn nickade flera gånger och skrev långsamt och eftertänksamt ner sina anteckningar, noggrann med att få med alla viktiga punkter. Sedan vandrade hans blick från hans papper till skärmarna, därefter till Solon och slutligen tillbaka till anteckningarna igen. Han nickade ytterligare några gånger, snabbare den här gången, och återvände till sitt vanliga, nyfikna jag.

“Fascinerande”, hörde Solon honom mumla. “Det avslutar det första experimentet. Vi kommer fortsätta intervjun i det andra rummet.” Han pekade mot en dörr lite längre bort. “Men innan dess. Har ni några frågor angående experimentet? Något ni kommit att tänka på?”

Solon tittade bort. Det hade slagit honom så fort han fått veta vad processen innebar, men han hade inte vågat nämna det av rädsla för att förolämpa professorn. Nu, däremot, kände han inte likadant. Skam var relativt; irrelevant för hans välbefinnande. Det var ironiskt, tänkte han, eftersom hans oro över det han tänkte också var ett relativt drag. Kanske skulle han alltid förbli mänsklig. Med den tanken vände han sig tillbaka till professorn.

“Det här är en farlig teknologi”, konstaterade han. “I fel händer skulle den kunna ha förödande effekter.”

Professorn nickade ivrigt, som om han visste att frågan skulle komma. Han var ett lyckligt barn i färd med att visa sin nya leksak. Hans ansikte sken med en sorts överlägsenhet när han svarade.

“Jag förstår vart ni försöker komma, Solon, men säg mig: Vem skulle kunna tjäna på det?”

“Vem? Jag vet inte. Diktatorer?”

“Och säg mig, Solon, varför skulle de vilja använda teknologin?”

“För att kontrollera människor! För att förslava dem! Öka sin makt!”

“Av egoistiska skäl, det är korrekt, men *varför* skulle de vilja göra något sådant?”

“Det är väl rent mä ...” Solon tystnade. Något han var på väg att säga kändes fel.

Professorn iakttog honom med en genomsådande blick. Mannen manade honom att fortsätta, men Solon tvekade.

“Det är människans natur, inte sant? Självbevarande, njutning, lycka”, sade professorn.

Det var nu Solons tur att nicka.

“Som ni väl vet kontrollerar vi den naturen här. Vi har livets mening i våra händer. Det finns ingen anledning för en person att välja den väg som så länge varit gjuten i stål. Vad man vill känna, eller inte vill känna, är helt upp till individen. Även om folk förslavades av denna teknologi skulle de fortfarande kunna vara lyckliga. Är inte det allt som spelar roll? Att vara lycklig? De diktatorer du talar om kanske känner sig allsmåttiga, men de skulle fortfarande kunna känna smärta. Skulle de då inte vara *mindre* framgångsrika än de så kallade ‘slavarna’? Till viss grad kan smärta hjälpa oss att uppskatta njutningen, men vi kan radera det behovet och leva i konstant eufori!”

Solon var förstummad. Alla de otaliga möjligheterna flödade in i hans huvud på en och samma gång och med dem, en känsla av meningslöshet.

Ett perspektiv kunde vara lika rätt eller fel som ett annat. Fanns det ens ett ‘rätt’? Den ‘tro’ han besatt och de känslor han haft skulle förlora sin mening efter hans omvändelse. Det han ansåg var ‘sant’ i detta ögonblick skulle anses vara groteska händelser av hans ‘omvända

jag'. Skulle han ens vara samma person? Han hade utan tvekan varit i ett sådant tillstånd för bara några minuter sedan. Han mindes sina tankar. Sina känslor ...

Var det verkligen han själv eller en annan varelse som besatt hans kropp. Om alla perspektiv kunde anses vara sanna, kunde inget det.

Solon mindes intervjun som genom en tjock dimma. Han var osäker på om han verkligen svarat på några frågor, men bevisligen hade professorn låtit honom gå. Han skulle tillbringa natten i ett sjukhusrum för att sedan fortsätta experimentet dagen därpå. På vägen ut såg han till att tacka professorn samtidigt som han kastade en blick på mannens ansikte. Det pryddes av ett vänligt leende. Solon undrade hur han fortfarande kunde ha en så positiv syn på livet med en sådan mängd kunskap, kanske till och med mer än någon annan, om meningen med livet.

Solon mindes knappt någonting efter det. Hans tankar svävade alltid iväg mot hur meningslöst allting var. Den syn på verkligheten han själv byggt upp rämnade fullständigt. Det kändes ...

'Kändes' tänkte han. Ironiskt, då den reaktion han nu upplevde likaså var en följd av hans mänskliga känslor. Vad var ens poängen? Vad hade han för anledning att fortsätta kämpa? Vad hade han för anledning att leva?



Hos Diagnosologen

av Martina Sjölin

- Hej och välkommen! Varsågod att slå er ner i fåtöljen Herr Bergström. Med den blåa displayen rakt framför er i vår komfortabla diagnosbur. Vad önskas det idag då?
- En kondom tack.
- En kondom? Varför det? En kopp kaffe kanske? Bara tryck på den femte bruna knappen framför er så kommer det snart en färskbryggd cappuccino på brickan till höger om er. Branschens absolut godaste. Gevalia. Dom betalar ju vår lokal om vi lyckas fresta våra klienter att bli beroende. Men ingen fara, för en första liten kopp det bjuder vi på så gärna. Om ni bara investerar i några aktier i Astras golfsemestermutor för korrumperade diagnosologer på rehab på Mauritius innan ni går.
- Nej tack. Jag tror nämligen jag har fått något, Herr Diagnosolog. En diagnos.
- Var då?
- På snoppen. Då ska man väl vara försiktig, sägs det. Och skydda sig ordentligt.
- Jaså? Varför tror du det?
- Diagnosen kan ju smitta och vara farlig ju.
- Jaha du. Vad är det för problem du upplever som gör att du tror du har en diagnos då?
- Den fungerar ju inte längre. Herregud Herr diagnosolog, min snopp står inte i sin fulla prakt som den

brukar! Visserligen reser den sig upp lite snett uppåt sist när jag lyckades lägga den sista röda legobiten på plats högst upp på mitt 200000-bitars legohus jag fick av frugan i julklapp. Men absolut ej med någon spänst som förr att tala om. Nu mest som en slak lina med en liten uppåtböj snett åt höger.

- Varför får du stånd när du bygger legobyggsatser, herr Bergström?

- Därför att frugan skrattade åt min vingliga lilla slaklina första gången vi skulle försöka ha sex sedan jag blev impotent. Sedan dess är det helt omöjligt att ens få upp den inför henne igen.

Jag tappade väl självkänslan helt av hennes gapskratt. Så hon köpte mig några legobyggsatser hon vet jag är duktig på att bygga med. Och som jag kan känna en slags trygghet i sedan barndomens gyllene dagar. Ett sätt att kanske få tillbaka min självkänsla, sa hon. Tror det lät som att det kunde vara något sådant där psykologiskt i detta för mig. Men verkar snarare ha hjälpt henne mer än mig. Än så länge i alla fall. Frugan är ju utbildad skrattpedagog.

Utförsäkrad och arbetslös efter en utbrändhet av för mycket skratt på alla tunga jobbpoolskonferenser hon ständigt sprang på för att få något skrattjobb hon aldrig fick. Men det är en hård bransch det där. Man måste ju skratta till sig alla jobb. Den som skrattar högst är inte alltid först. Eller hur var det nu? Det småtalades lite att

det kunde finnas några utbrända ibland dem på dessa konferensfester, men trots detta hade de inte några som helst skydd. Sist hon kom hem från en sådan konferens var skrattet bara slut. Dagen efter gick hon då till Herr diagnosologen och gjorde sin blodtest och fick diagnosen skrattutbränd. Utvecklas av en mycket ärftlig gen man vet så extremt lite om, så att den naturligtvis bestämts vara orsaken.

Men den smittar också, så hon måste alltså ha smittats av någon på senaste konferensen eftersom hon skrattade som vanligt strax innan hon åkte hemifrån den kvällen. Och väl hos Herr Diagnosologen fick hon då med sig en kondom hem. För att skydda sin skrattutbrändhet och för att inte smitta andra på arbetslivsprogrammen hon nu är inskriven på. Eftersom jag själv aldrig kunnat skratta av någon anledning så anses jag vara immun, så jag behövde inte skyddas. Och tur det. Eller ehh... ja vi har ju inte sex ens numera. Men skulle vi kunna detta så skulle vi ju inte behöva någon kondom. Tur det. Alltsedan jag började med mitt legobyggande har dock frugans skratt börjat återkomma så smått av att hon gluttat lite på mina halvstånd som jag får av att sätta sista legobiten på plats. Så hon har faktiskt börjat bli frisk igen. Fast min självkänsla har inte ökat, och inte mitt halvstånd heller. Så då måste det väl vara jag som har en diagnos nu också Herr Diagnosolog. Som jag gärna vill undersöka och få reda på om den är smittsam tack.

- Ok Herr Bergström. Jag tror att jag förstår. Sitt rakt och bekvämt i fåtöljen och gör som jag säger bara, så startar vi.

För in ditt högra pekfinger på den blåa displayen rakt framför dig. När den röda lilla lampan börjar att lysa förs en liten nål upp under din fingerspets och det sticker till. Låt fingret ligga still ca 30 sekunder för blodprovets upptagning. Sitt kvar i buren i en minut och tryck sedan på den orange stora kvittoknappen snett till vänster framför er.

- Aj jäklars! Tryckte visst på fel knapp! Så min diagnos skänktes visst till... Donationsregistret.

- Aj jäklars vad nu då? Vad det sved till mellan ljumskarna nu också!

- Aj, aj! Vad var nu detta herr Diagnosilog?

- Ingen fara, Herr Bergström. Din lilla snopp fick nämligen en helt vanlig genmanipulerad KINA- diagnos endast lämpad att kunna användas av en kines. En mycket ärftlig gen som brukar slå till i din ärbara ålder. Tyvärr utan något större botemedel mer än att du hade kunnat få med dig en kondom och en förteckning på bastuklubbar i Hongkong för ett fullgott fortsatt sexualliv som en evigt tacksam KINA diagnosotyp. Med en tröja från oss med vår alldeles egen diagnosologga tryckt på ryggen. Men du hade tur du som råkade trycka på fel knapp ändå. Donationsknappen du tryckte på utlöste nämligen fåtöljens blixtnabba skalpell som nu snittat av

dig din diagnos till förmån för penisskadade gorillor i Kongo. Öppna nu facket längst ned mot golvet så har du där en ny silkesröd gummiattrapp att glädja din fru med samt 5,50 kr att hämta i den röda kassaskålen en bit fram. Välkommen åter och var så vänlig och kliv ur Diagnosologburen nu tack. Det gick ju jättebra detta och du måste känna dig mycket lättad nu som gorilladonator med en KINA-diagnos som du nu just har fått ett namn på, och en förklaring till alla dina livsproblem du haft. Grattis Bergström. Du har nu en diagnos som i och för sig bara är på papperet för att du skulle få rätt hjälp, men känn så skön identitet du kan klamra dig fast i nu också. Du behöver aldrig mer jobba med dig själv till att behöva utvecklas något mer. Jättepraktiskt och högfunktionellt. Glöm nu bara inte att köpa in er på Astras golfreseaktier i pärmen som finns på bänken nere i väntrummet. Tack för besöket då Herr Bergström och välkommen åter! Glöm inte ta en grön klubba med er också eftersom du klarade KINA-stämpeln rakt mot din pannlob med min glödgade boskapsbrännare så bra idag också. Utan att du ens hann märka det.



(illustratör - Tomas Antila)

Fällan

av Maud_Bjarnelind

*När du, den vanliga hårt arbetande människan, tar igen dig
nattetid,
när du drömmer om ännu en lyxresa till Shangri-La
eller en ny botoxinjektion,
finns andra existenser
inte långt ifrån ditt villasamhälle.
Du blundade först, men nu ser du dem inte ens med vidöppna
ögon.
För dig finns dessa rådbråkade varelser inte längre.
De hade lägre rang än vikingarnas trälarna.
De for illa, men systemet tillät det
och DU tillät det.
Blickar man tillbaka genom historien
ser man att detta upprepats i många kulturer,
men vem kunde tro att det skulle hända här hos oss –
i vårt demokratiska samhälle.
Demokratin som blev demokratur som blev diktatur.
Du var en av dem som ryckte på axlarna,
som såg åt ett annat håll.
Som var nöjd och glad med jobbskatteavdrag, villa, vovve och
Volvo.
Nu får du stå ditt kast.*

– Käften, sa jag ju, viskade Lena och tog upp den uråldriga kikaren.

Eva suckade och vände sig på rygg i det höga gräset.

– Men hur länge ska vi ligga här? Jag fryser om rumpan

– En stund till. Du lovade att vara knäpp tyst om du fick följa med.

Lena drog med pekfingret över läpparna och Eva fann det bäst att inte säga mer. Hon rev av en smal trädkvist och började tugga på den istället, inte för att det var gott men hon ville behålla sina tänder. Fast Lena bara var tio år äldre hade hon redan blivit av med fem stycken. Den sista hade mamman dragit ut härom natten och Lena hade ylat så högt att de hade stoppat gamla trasor fyllda med sav i hennes mun.

Det var den andra juni och klockan var strax efter tolv. Trots att det var sommar hade natten lagt en grå filt över ängen. En skitig. Numera var naturen mer som en svartvit B-film. Det enda som hördes var ett par entitor som försökte sjunga som förr, men ljudet skorrade falskt i öronen på flickorna. Efter någon halvtimme drog Lena handen genom det kastanjefärgade håret. Hon försökte reda ut några tovor i det, men gav upp, suckade och sa:

– Näpp. Inte i natt heller.

Eva ställde sig upp, borstade bort smuts och gräs och klagade igen.

– Du sa inte att det var så kallt och inte att vi måste vänta så länge utan att nåt hände.

– Det kunde jag ju inte veta innan ... och laxskinns-
klänning var väl inte särskilt praktiskt att ha på sig. Nu
drar vi.

– Hör du hur det kurrar i min mage? Kan vi inte gå ner
till bryggan och meta? I förrgår fick vi ju upp två
abborrar.

Hon tittade upp på sin syster med ekorrbruna ögon.
Huden på de magra armarna knottrade sig och hon
hoppade lite lätt i ett försök att hålla värmen bättre.
Systemen nickade.

I skogen hittade Lena överallt. Här hade hon sprungit
barbent från tidig maj till långt in i augusti. Ända tills
utgångsförbudet kom.

– Men visst är det väl ändå skönt att få vara själv en
stund, utan alla de andra, sa hon.

Eva ryckte på axlarna. Egentligen tyckte hon om att bo i
storfamilj. Visserligen var det trångt att dela säng med tre
andra ungar, men hon var åtta och fick oftast bestämma.
Fast inte när det gällde maten, där delades allt upp
portionsvis. Det var sällan Eva hade magknip nu för
tiden, hon hade lärt sig att gå lätt framåtböjd och att
dricka mycket vatten blandat med björksaft hjälpte.

– Ska du smita ut imorgon igen? undrade hon.

– Mm, måste kolla fällan. Gropen är kanske för liten.

– Varför ber du ingen vuxen om hjälp? De får gå ut hur och när och vart de vill.

– Jag är vuxen, sa Lena och sträckte på sig. Arton i övermorgon och fällan är min, bara min.

– Fast ...

Eva hann inte säga mer. Lena drog ner systemen bakom en sten och la handen över hennes mun. Båda kunde höra mumlande ljud som närmade sig.

– Det här är inga entitor. De kommer, viskade Lena.

Eva hade aldrig sett någon, bara hört talas om dem. Hon visste att de var fula som stryk. Brorsan Egon hade sagt att deras näsor och öron såg konstiga ut och att de stank. Men mamman hade sagt att de inte alls luktade illa, bara annorlunda och att de inte var fullt så fula som alla sa. Eva kände hur rädslan grep tag i henne när viskningarna stannade upp precis framför stenen. De var nära nu, så nära att hon nästan kunde ta på dem. Eva kände hur lårens insidor blev varma, kisset rann utan att hon kunde hindra det.

Lena flyttade handen och Eva såg hur hon knöt den tills knogarna var lika vita som de sällsynta liljekonvaljerna. Det kändes som en evighet, men till slut avlägsnade sig ljudet och även den sursöta, konstiga lukten.

– Vi sitter kvar ett tag tills vi är helt säkra, viskade Lena. Sedan tar vi genvägen hem.

Den vägen hatade Eva. De måste hoppa mellan tuvorna i kärret och sedan dra sig upp för en klippa med hjälp av

ett rep, springa på ojämna stenar tills fötterna sved för att sedan hasa ner på andra sidan.

– Lena, sa hon. Jag vill nog inte följa med fler gånger.

Följande natt kröp Lena ut från stugan, väl medveten om att hon gjorde något förbjudet. Barn fick inte vara ute utan någon vuxen och absolut inte på nätterna. Det var direkt farligt att vistas i skogen nu för tiden. Kalhyggen, klimatförändringar och allt byggande hade gjort att man inte längre kunde leva ifred. Varelserna närmade sig, bullret hördes tydligare. Just därför hade Lena jobbat med fällan i över tre månader, grävt bakom en rotvälta och urholkat, sett till att gropen blivit mer än fyra meter djup. Hon hade klättrat, klängt i rep och blivit riktigt vig på köpet. Naglarna hade varit sönderrivna och svartkantade och alla undrat vad hon höll på med, men hon ryckte bara på axlarna och sa något om att hon letat efter bär.

När hon lagt på gran- och tallris och några pinnar i kors över fällans öppning hade en pirrig väntan börjat. Då inget hänt på två veckor hade hon agnat med en mössa – och inte vilken som helst. Hon hade stulit en av de äldstes mössor, en med nummer på. Den hade hon fäst på en pinne och sedan låtit den vaja i vinden, gunga förföriskt ovanför den dolda öppningen. Hon ville bli den första som fångade en av dem. Det hade varit hennes högsta dröm ända sedan hon var i Evas ålder.

Lena närmade sig fällan smygande på huk. När en enbent skata klippte med vingarna strax ovanför hennes huvud fick hon ducka.

-Enbenta skatan, viskade hon och hjärtat slog en volt inne i bröstet.

Tant Märta var blind sedan födseln. Man sa att hon var synsk och enligt henne betydde det stor lycka om man såg skogens enbenta skata. Lena flämtade till när hon uppfångade ett ljud. Det måste komma från fällan ... Hon kisade. Något var annorlunda. Lena la sig platt på marken och ålade sig fram så tyst det gick. Mössan var borta!

Pusslet hon lagt av gran- och tallris såg inte ut på samma sätt som när hon lämnat fällan. Den måste ha slagit igen. När hon ålat sig ända fram märkte hon att kvistarna var avbrutna och att ett mellanrum bildats. Det kunde vara vad som helst, en hare eller kanske till och med ett rådjur hon fångat. I dessa tider var mat välkommet. Lena andades djupt ett par gånger innan hon sträckte på nacken och lyckades kika ner i springan.

Där låg en. På sidan med uppdragna knän. *Som ett foster*, tänkte hon.

Först såg det ut som om varelsen var död, men så rörde den på sig, flåsade och vände ansiktet uppåt. Lena skrek till och backade.

- Fy fan vad ful, sa hon högt innan hon kröp tillbaka.

Huden knottrade sig av nervositet. Det här var stort. Hon skulle gå till historien.

– Hallå, hördes det där nerifrån.

Rösten var raspig och svag.

Lena visste inte vad hon skulle göra, hon hade inte planerat längre än hit. Kanske det bästa var att springa hem och erkänna, berätta att en av *dem* fångats. Mest troligt skulle alla bli glada, även om en utskällning och ett eventuellt straff blev konsekvensen, eftersom hon brutit mot reglerna.

– Hallå! Hjälp mig.

När Lena inte svarade, viskade varelsen:

– Är du en av dem?

– Är - du - en - av - dem, härmade hon. Är *du* en av dem?

Inget besked kom. När hon sträckte på nacken kunde hon se att varelsen lyckats ställa sig upp. Den stod snett, vinglade en aning. Ena benet var vridet på ett konstigt sätt. Det är nog av, tänkte hon och mumlade:

– Den enbenta skatan...

Utan förvarning hoppade varelsen upp för att försöka få tag i en rotbit som stack fram. Lena skrek till. Hon förstod att det här kunde vara farligt och sprang på kvicka ben genom skogen. Att vassa kvistar och grenar rispade ansiktet eller att kantiga stenar gjorde fotsulorna blåa och lämnade spår av röda droppar efter sig, brydde hon sig inte om.

Lena ringde i bjällran på det lilla torget. Det tog mindre än en minut innan alla vuxna var vakna och samlade kring henne.

Hon stod mitt i ringen, röd i ansiktet av upphetsning och berättade att hon fångat en. Lenas mamma sa ingenting, hon bara stod där och tittade ner i backen. Först ville ingen tro henne. Det fanns några som till och med skrattade, fast när hon beskrivit varelsens utseende detaljerat, var det ett par av de äldsta som nickade och hummade. Lena fick redogöra för hur hon byggt fällan och istället för att få skäll var alla nu redo att hjälpa henne vittja den.

En stund senare stod man rustade för strid med träpåkar – alla utom Lenas mamma som släpat med sig Eva och Egon in igen. Eftersom man inte visste om det fanns fler varelsor i närheten skickade man ut två spejare. Men mindre än två timmar senare närmade sig ett tjugotal fällan med Lena och spejarna i spetsen.

Sista biten kröp man. Lena började dra undan gran- och tallris och till slut var gluggen en meter i diameter. Alla kikade ner för att se på fulingen, då föll några småstenar och lite lös jord ner. Varelsen, som satt hopkrupen med huvudet neråt och mössan på, reagerade när stenar regnade ner.

– Här är jag, Anton, här är jag, hojtade den och tittade sedan upp och skrek:

– Vad i helvete. Finns det så här många kvar?

*Utrotningen lyckades inte fullt ut.
Några hade överlevt och samlats i de djupa skogarna;
skogar som snart inte längre fanns,
som fortfarande efter så många år ödelades.
Ont om vilda djur, knappt någon fisk kvar,
svårt till och med att hitta bär och svamp numera.
Du hade hört talas om detta, visst hade du.
Det språkades om försurade sjöar, men
aldrig om den försurade mänskligheten.
Orden solidaritet och barmhärtighet
raderades bort från ordböckerna.
Det gick rykten, några tidningar vågade sticka ut
med opassande artiklar.
Din egen mor berättade om grannar
som försvunnit för länge sedan.
Men du vände din blick ifrån allt detta och
läste plastikkirurgens prislista.
Näsan måste rättas till, ögonlocken kapas.
Och en Gula Änkan skulle det bli till maten;
den mat som lagats av Rut och
skulle intas på verandan som snickrats av Rot.
Dina flinka fingrar hann dessutom
dra av kostnaden för barnkalaset som läxhjälp.*

– Vi finns, sa Lena och några av oss minns.

Nu började varelsen hota dem, lyfte armen, knöt näven och vrålade att grävskoporna snart skulle ta de sista av dem.

För många var det här första gången de kunde studera en av dem i verkligheten och var det här verkligen en sådan, undrade en av spejarna. Man skickade fram Algot, den äldste som varit med vid tiden för flykten. Han var full av reumatism och helt slut efter vandringen, men fick hjälp att hasa sig fram till öppningen.

– Hm, sa han och sniffade. Hankön, medelålders, grå kostym med vit skjorta, slips. Inget skägg. Av lukten att döma: så kallat rakvatten. Säkert en sådan där mobil i fickan också. Jadå, det här är en ättling till dem som röstade igenom förslaget om ättestupa för gamla och fördrivning av sjuka och arbetslösa. Jag minns det som igår.

Han pekade med ett knotigt och skakigt finger ner i fällan och sa:

– Jag var nummer 12003. Står på mössan. Den är min.

Man drog sig tillbaka och hade överläggningar. Efter en stund togs ett gemensamt beslut: fällan skulle vittjas och återställas i nyskick och fler fällor konstrueras så snart man visste var grävskoporna höll till. Lena hade uppfört sin på tre månader, de skulle klara av att bygga många om de hjälptes åt.

Man spred ut sig, hämtade stenbumlingar och kom tillbaka och lade dem vid öppningen. När tillräckligt många fanns uppradade, kastade man ner dem en i taget. Redan den första prickade så pass att varelsen ramlade ihop. Inte ett skrik hördes, endast kvidanden. Sten på sten gjorde sitt jobb och när varelsen knappt syntes under stenpyramiden, klättrade två stycken ner och band fast den i ett rep som hissades upp. Man klädde av den under tystnad och lade kläderna i Algots famn. Han kollade i kavajen men hittade inget av värde, bara en mobil och en plånbok med pengar i och dem slängde han ifrån sig. Men byxfickan bjöd på något, ett oöppnat Toy-paket som fick gå runt. Algot drog på sig mössan. Han slutade genast att huttra.

I tysthet bar man hem sitt byte. Stanken var i och för sig vedervärdig, det tyckte alla, men något kött måste det finnas på honom. Man förstod att det skulle bli proteinrik mat ett tag framöver.

Du sover inte längre lugnt om natten.

Förra veckan slaktades din bil.

Skolan som dina söner gick i har lagts ned,

vinsten fördes över till ett av företagen du har aktier i.

Din mor svalt ihjäl på äldreboendet och

din dotters blindtarm brast då

ingen akutläkare fanns tillgänglig.

Du fick ditt femte jobbskatteavdrag

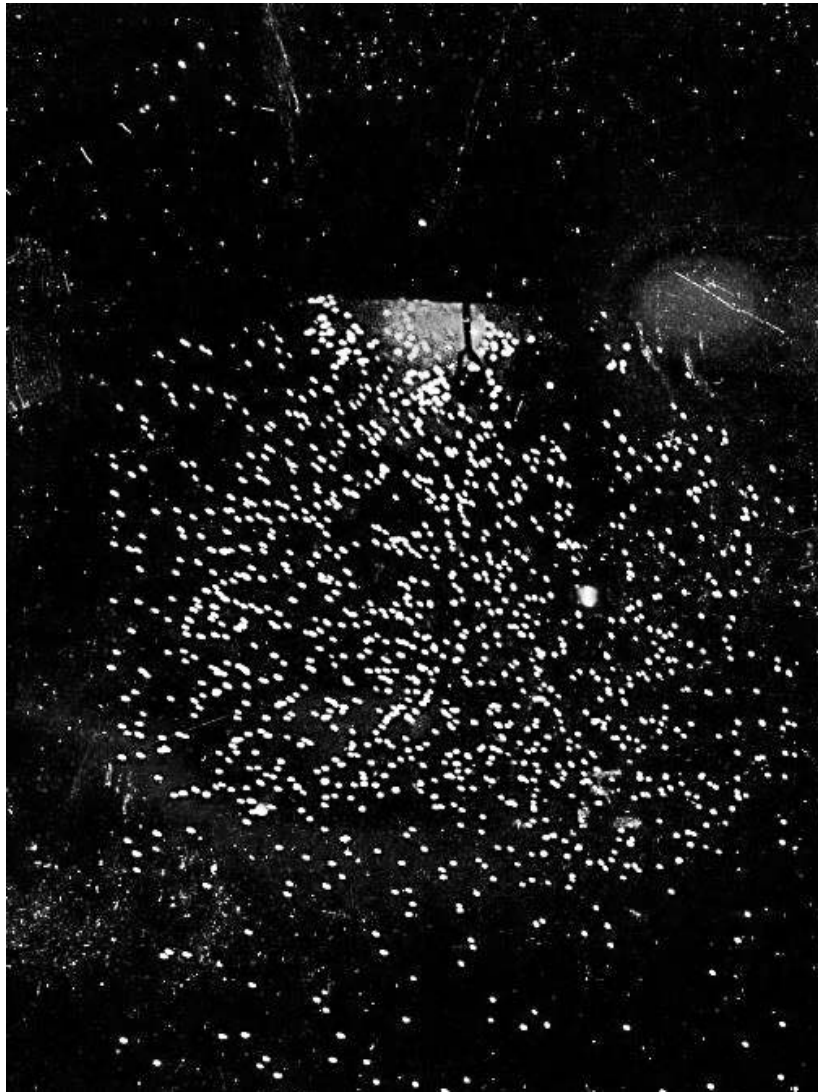
och bläddrar i resekatalogen.

– Nej Viola, säger du. Nu skiter vi i charterresorna. Världen är en osäker och otrygg plats. Revolt och revolution överallt. Jag går till sportbutiken och köper det lyxigaste tältet som finns och sedan drar vi till skogs och campar en vecka.

– Men det finns knappt någon skog kvar, flämtar Viola ifrån motionscykeln.

Förutom att hon cyklar, har hon dessutom flera resårband fastsatta runt kroppen. De ger regelbundet elektriska stötar och ska kunna forma musklerna och ge huden extra glans.

– Jodå, säger du, på ett ställe har grävskoporna tystnat, det står i tidningen idag.



Resa mot evigheten i Aniaras fotspår

av Lars G. Lindström

Följande berättelse finns i många varianter.

”Långt upp i norr ligger ett berg, hundra meter brett och hundra meter högt. Vart hundra år kommer en liten fågel och hackar på bergets topp med sin näbb. När hela berget är nednött motsvarar det en sekund av evigheten.”

På Aniaraplatsen i Sollentuna står Mima och Mimaroben skulpterad av Björn Selder inspirerad av Harry Martinsons diktsvit *Aniara*. Med verseposet ”*Aniara – En revy om människan i tid och rum*” placerade sig Harry Martinson på världslitteraturens scen. *Aniara* handlar om ett skepp som för människorna bort från den strålskadade jorden. I Harry Martinsons svit döpt till *Doris*. Men goldondern Aniara kommer ur kurs i Cosmos när den måste väja för asteroiden Hondo. Instängda når människorna i Aniara aldrig slutmålet, planeterna Mars och Venus, utan störtar ut i världsrymden mot Lyrans stjärnbild på en femtontusenårig resa mot död och förintelse.

*Och medan vi far fram mot säkra döden
i rymder utan land och kuster
får Miman makt att trösta alla själar*

*och förbereda dem till frid och samling
inför den sista stund som alltid människan
till slut ska möta var hon än fått fäste.
/Strof i sång nr 6/*

Vi har ännu vår färd framför oss. En livstidsresa fram emot ett slut som ändå skall komma. Och som kommer. Vårt rymdskepp färdas fram genom de relativt tomma områden i universum, det som kallas rymden, och som finns utanför himlakropparnas atmosfär. Vi märker ingen gräns. Passerar Karmalinjen, som är en tänkt yta cirka hundra kilometer över havsytan och sägs definiera gränsen mellan jordens atmosfär och den yttre rymden.

*Goldondern färdas fram i någonting som inte är
men ej behöver vandra tankens vägfemton
en ande som är mer än tankens värld.
Ja, genom Gud och Död och Gåta går
vårt rymdskepp Aniara utan mål och spår.
O, kunde vi nå åter till vår bas,
nu när vi upptäckt vad vårt rymdskepp är:
En liten blåsa i Guds andes glas.
/Strof i sång nr 13/*

Och medan färden obevekligt går vidare i rymder utan land och utan kuster ges Miman makt att trösta alla själar. Mima är Martinsons dröm om en maskin med annorlunda varseblivningsförmåga: den kan både se och

höra och den kan till och med återge dofter. Den förmedlar kunskap om världar bortom rymdskeppets många rum till tröst för alla oroliga själar. Hon – för Miman är en maskin i femininum – söker och bearbetar information och skapar virtuella verkligheter som projiceras på dess stora skärm. Men Mima är trots allt en maskin, som sköts av mimaroben. Men den dag då staden Dorisburg förstörs i ett ohyggligt sken och Doris dör, då dör också Miman.

*Ett blixtblått sken slog fram ur Mimans skärmar
ett muller rullade i Mimas salar
likt åskans dån en gång i Doris dalar.
En stöt av fasa genomför vår skara
och mången emigrant blev söndertrampad
när Mima dog i rymdens Aniara
/Strof i sång nr 29/*

I Aniara skildras sammanbrottet för den moderna tankevärld i vilken människan trott sig om att egenmäktigt kunna bestämma över tillvarons villkor på jorden. Hur skall människan hantera skulden över allt ont och all förstörelse hon orsakat? Människan måste leva med minnet av vad den har förorsakat: världskrig, kärnvapenkatastrofer, klimatförstöring och mycket annat lidande och förfall.

*Det finnes skydd mot nästan allt som är
mot eld och skador genom storm och köld.
Ja, räkna upp vad som tänkas kan.
Men det finns inget skydd mot människan.
/Strof i sång nr 26/*

Under miljoner år efter Big Bang låg universum i totalt mörker. Så hände det *något* när dimbankar av väte och helium klumpade ihop sig, förtätades. Trycket och temperaturen ökade. Det ledde till att de första kärnreaktionerna startade. De första stjärnorna började lysa i universum. Utan stjärnor skulle universum vara en öken helt utan liv. Nu kan vi se in i universums gryning. Lägg till några hundra miljoner år. Lys med ultraviolett strålning från omkringliggande stjärnor. Ut kommer då ett supermassivt svart hål.

*Hos förste astrologen fann vi stöd.
Han visste allt om fjärran stjärnors glöd.
Men plötsligt slocknade förnuftets stjärna
i förste astrologens hjärna.
Av all förväntan pressad mot sin död
bröts hjärnan ner och dog av själanöd.
/Strof i sång nr 23/*

Så for vi vidare genom Vintergatan, en stavspiralgalax med en diameter på 100 000 ljusår och cirka 12 000 ljusår bred. Här finns mellan 200 och 400 miljoner stjärnor. En

av dem är vår sol någonstans i Vintergatans periferi. Vi är på väg mot Lyrans stjärnbild på den norra stjärnhimmeln, där stjärnan Vega är en av de ljusstarkaste med en effekt 50 gånger större än vår sol.

*Om tusen eller myriader år
skall någon fjärran sol ta fatt en mal
som flyger in mot henne som mot lampan
en gång i höstens tid i Doris dal.
Då slutar vi att rymderna befara,
då sover alla tungt i Aniara
och allt förändrats snabbt i Mimas sal.
/Strof i sång nr 24/*

Och medan åren går slungas vi ut allt längre bort mot oändligheten. Mot nya galaxer med olika former och allt längre bort i universum, men samtidigt mot den tid som förflutit sedan Big Bang. Mot oändligheten!

*Jag skruvar lampan ner och bjuder frid.
Vårt sorgespel är slut. Jag återgav
med sändebudets rätt från tid till tid
Vårt öde speglat i galaxens hav.*

*Med oförminskad fart mot Lyrans bild
i femtontusen år goldondern drog
likt ett museum fyllt av ting och ben
och torra växter ifrån Doris skog.*

*Bisatta i vår stora sarkofag
Vi fördes vidare i öde hav
där rymdens natt oändligt skild från dag
en glasklar tystnad välvde kring vår grav.
/Strofer i sång nr 103/*

Spökskeppet Aniara har slungats ut mot oändligheten. Den kvinnliga chefpiloten Isagel är oförmögen att ändra på den bilden. Dess resa genom rymden mot Lyrans stjärnbild är minst 15 000 år. Bara en liten del av evigheten!

*Och det stod klart för mig att Isagel
min tankes härliga och sköna brud
i denna världsrymd bortom livets Gud
var Mimas innersta,
var Mimas själ.
/Strof i sång nr 90/*

Jordens ålder sägs vara omkring fyra och en halv miljarder år och förhåller sig till universum med en tredjedel, cirka 13,8 miljarder år.

Då har vår fågel hackat högst fyrtio miljoner gånger. Om berget haft formen av en kub skulle dess volym vara en miljon kubikmeter. För att nöta ner hela berget måste då fågeln varje gång hacka bort en volym motsvarande ett par vattenhinkar. Fågel måste ha en mycket stark

näbb, och berget vara mycket poröst, för att tiden sedan Big Bang skall motsvara en sekund av evigheten.

Sannerligen: evigheten är en ganska lång tid!

(fritt efter sollentunabon Harry Martinsons rymdepos "Aniara".)



Romeo

av Sain Sucha

Som vanligt började vi middagen med efterrätten.

Han tog för sig en rågad sked med gräddövertäckta jordgubbar, sög och slickade av dem långt inne i munnen, slöt läpparna hårt när skeden lämnade dem, och började arbeta metodiskt på det sötsurgräddiga med kindtänderna.

Under detta förehavande tog han aldrig ögonen från resten av rätterna, som var upplagda på ett aptitretande sätt.

Jag sa "som vanligt", för det är vad vi har gjort de senaste åren.

Det har inte alltid varit så — en gång i tiden, när vi var studenter, brukade vi äta enligt menyens vanliga ordning. Men en dag gjorde jag, i Tjockisens ögon, ett mycket allvarligt felsteg, och alltsedan dess har vi följt vår egen ordning.

I mina ögon var, å andra sidan, Tjockisens verkliga problem att han aldrig kunde reglera sitt näringsintag vid ett visst tillfälle. På ett eller annat sätt hade hans grad av hunger och aptit uppnått ett oförklarligt tillstånd av obalans, vilket betydde att han krävde enorm koncentration för att kunna rymma allt som hans

hunger trängtade efter och som hans aptit kunde ge efter för, vid varje måltid.

Just den dagen hade vi gått till en dyr restaurang, Paradisudden, för att utnyttja deras specialerbjudande på tioårsdagen av öppnandet. De hade benämnt erbjudandet *Åtartimmen* – gästerna fick fritt förtära allt vad deras magar kunde rymma ifrån byfféborden inom en timmes tid. Det var inte precis en byffé i vanlig mening. I stället för att gästerna vandrade mellan borden och valde bland smårätterna, stod de kvar vid ett bord de hade valt, medan maten kontinuerligt serverades till dem av festarrangörerna.

I samma ögonblick som vi gick in på stället blev vi säkra på att ledningen menade allvar med sin giv, liksom de entusiaster som hade accepterat inbjudan till ett symboliskt pris. En hel arme av effektiva kypare manövrerade horderna av gourmander som hade angripit de olika borden med ivriga munnar.

Själv har jag mindre än måttlig aptit, och huvudorsaken till att Tjockisen föredrog mitt sällskap vid kulinariska utsvävningar var att han, genom att uppträda som min räddare kunde frälsa mig från vanäran av att lämna något på tallriken, och samtidigt proppa i sig nästan dubbla portioner med ett rent, om än överlastat, samvete.

Jag tittade på de andra medlemmarna av församlingen och beslöt mig för att majoriteten av dem var kapabla att

äta mig inom den tillåtna timmen. Jag höll mig nära Tjockisen bara utifall att jag skulle behöva någon hjälp. Ofantliga berg av flödande fläsk kolliderade gång på gång med varandra i sin jakt efter välsmakande föremål. Damer och herrar som annars hade mjuk konstitution, slet glupskt isär kycklingar med överraskande hjärtlöshet och tuggade i sig skinnet, köttet och brosken med en hundlik iver som skulle ha givit en vanlig byracka ett djupt liggande mindervärdeskomplex om han hade förirrat sig in i den där förevisningen av tandkraft.

Ett av mina första intryck var att församlingen inte bara bestod av folk som var ätare *par excellence*, utan de var också skelögda; eftersom oavsett vilken tallrik dessa människor plockade ifrån, så tittade de alltid i riktning mot en bricka som de andra skaffade sig sina munsbitar ifrån. Långsamt, men på ett förvånansvärt sätt, gick det upp för mig att skelögdhet hade två funktioner – det tillät en viss kontroll över vad de andra avnjöt, och det säkerställde också möjligheten att se vilken grad av intresse de andra hade för ens egen förtäring.

Jag överblickade mångfalden av ätliga ting som prydde borden. Det var sannerligen inget ställe för djurvänner. Alla slags kreatur som en gång hade sprungit och skuttat av liv hade, såvitt de inte var förbjudna enligt något religiöst bud, fått huvudena

avhuggna och kadavren slukade av de hungriga käftarna. Inte heller var kockarna speciellt partiska till förmån för vegetationen; jordens gröda i alla former, färger och storlekar smyckade borden.

Mitt studium avbröts bryskt av en plötslig grymtning från Tjockisen, vilken understöddes av ett morrande från andra sidan bordet. En ganska tanklös kypare hade gått förbi oss och placerat en stor bricka med friterade räkor på nästa bord. För varje arm som sträcktes fram för att få tag i en bit till sin ägare fanns det minst hundra ögon som registrerade denna arms hela förevisning och munnen den betjänade. Att döma av ansiktsuttrycken på de lyckliga räktuggarna slöt jag mig till att den njutning de erfor av sina konkurrenters tomhet vida översteg den tillfredsställelse de erhöll av köttstrimlor som nådde deras magar. En dam, som måste ha känt en dragning till låga tak och breda rum, kylde av ilskan genom att hålla en kanna full med isvatten ner i halsen, och sedan påbörjade hon, utan minsta tillstymmelse till den kattlika grace, som poeter så ofta tillskriver det täcka könet, ett beslutsamt, varglikt angrepp på de grillade lammkotletterna. Tjockisen tänkte inte hamna på efterkälken. Han grabbade tag i två stora tallrikar med kotletter, fängslade en i vänstra tassens och gav den andra till mig. Han visste att jag avskydde lammkött. Så medan han glatt mumsade på sin egen, stod jag där och höll i den

andra tallriken som skenbart var min, men i verkligheten var hans. Jag förbannade honom för hans själviskhet, och hoppades att något fortfarande skulle återstå för mig när han befriade mig från omvårdnaden om tallriken. Jag såg på klockan och insåg att fyrtiofem minuter redan hade förflutit. Ditintills hade jag varit så uppslukad av mitt studium av glupskhet att jag fortfarande inte hade tagit den första tuggan för att med rätta kunna kalla mig aktiv deltagare i festligheterna.

Jag kastade en ganska hungrig blick på bordet och lade märke till att huvudrätterna var på väg ut och efterrätterna höll på att serveras. Jag såg på Tjockisen, men han tycktes inte vara medveten om min närvaro. Hans blick hade fixerats, ovanför hans svällande näsa, vid en tallrik med stekt njure, vilken hitintills hade legat ouppmärksam på bordet till höger om oss. Jag tog ett djupt andetag för att ge bålen någon fyllnadskänsla.

I det ögonblicket tog kyparen in en bricka med silverglänsande dessertskålar till vårt bord. I varje skål smyckade färska jordgubbar överdådigt en liten kulle av vaniljglass som omgavs av en liten sjö av kyld konjak, och det hela var starkt upplyst av en kyss av verkliga lågor. Alla vid vårt bord, och runt omkring det, gick in i extatisk trans av den känsla av salighet som nu dominerade stämningen, och där spriten från den flammande konjaken uppsteg mot himlen i ett blått sken. En atmosfär av stillhet beledsagade den rofyllda

behagfullheten, medan nyskurna jordgubbsbitar sakta sjönk in i den nu smältande glassen. Drömligt omtumlad uppfattade jag att dessa skålar började försvinna framför ögonen på mig, som om någon häxmästare hade nedkallat sin förbannelse över dem. Först trodde jag att jag såg ett dussin av de där skålarna, sedan var det bara åtta, sedan fem och sedan bara tre. Allteftersom antalet fortsatte att reduceras, återkom jag mer och mer till mina sinnens fulla bruk. I ögonvrån såg jag Tjockisen ställa ner sin köttallrik. Sedan sträckte han ut handen efter den *andra* tallriken. Jag lade, som trogen vän, hans tallrik i handen på honom. Som en betingad reflex tog hans fingrar tag i tallriken, men av någon underlig anledning drog han inte tillbaka handen. Jag överlämnade besittningsrätten till den där tallriken, och i ett raskt svep med armen berövade jag två andra tävlande äganderätten till den sista dessertskålen.

Bara något ögonblick innan jag nådde dessertskålen hörde jag en ondskefull viskning: "Jag ska döda dig!"

Det förvirrade mig en stund. Ljudet kom från något ställe alldeles i närheten. Jag kunde nästan svära på att det kom från Tjockisen. Men varför skulle Tjockisen hota att döda mig? Jag som hade hållit hans portion grillat lamm åt honom innan jag plockade till mig min första, och troligen enda, mat den dagen.

Jag såg mig omkring. Minst sexton par identiska ögon stirrade på mig. De tillhörde alla olika ansikten,

ändå var de identiska — samma färg, form, storlek och uttryck. Sakta vände jag ansiktet åt höger och letade efter Tjockisen. Hans ansikte var där, intill mig. Men till och med hans ansikte hade samma ögon som alla andra vid mitt bord. Endast anklagelse och förakt stirrade vilt på mig.

Då hörde jag Dets¹ rovgiriga skratt: skrik från nykläckta hungriga fågelungar trängde in i öronen, en skock hyenor öppnade käftarna och morrade åt skålen, en orm ringlade upp sig i djupet av min mage, och jag kände Tjockisens andedräkt i nacken.

Helt instinktivt högg jag tag i metallskeden med min andra hand, och vände den så att den breda konkava delen satt fast i handflatan, medan dess tunna spetsiga

¹ Vem, eller vad, är DET?

Samtidigt som en konversation försiggår mellan två eller flera personer uppstår en mångtydighet. En dialog utvecklas alltid den hörbara dialogen som äger rum mellan dem som talar direkt med varandra, där ord och meningar uttalas och deras uppenbara, accepterade betydelser utväxlas; och den tysta konversationen som löper parallellt med den hörbara, i vilken var och en försöker begripa samtalets kärna, och där dolda betydelser söks förutom de uppenbara. Det väsen som man för detta tysta samtal med har jag givit identiteten DET.

Med andra ord, DET uppstår alltid när någon invecklad dialog äger rum mellan två eller fler individer, eller när en person håller monolog.

DET kan representera vad som helst - ett abstrakt väsen, en verklig person, en känsla. Det finns två attribut som är grundläggande hos DET - DET ljuger aldrig, och DET är allestädes närvarande. Dock är vi ofta omedvetna om dess närvaro, eller också erkänner vi den inte även om vi känner den.

skaft pekade utåt. Jag är inte någon våldsam människa, men om någon i det ögonblicket hade försökt att beröva mig den enda näring som stod till mitt förfogande, så hade jag säkerligen stuckit bakändan av den där skeden i magen på vederbörande.

Jag hade känt DET ända sedan min barndom. Varje gång jag hade fickan full med godis brukade DET visa sig i ögonen på andra barn. Men det var inte bara barnen som hade DET i ögonen. Vuxna människor som åtnjöt status och aktning, till och med gamla erfarna personer, som aldrig hade lärt sig att vara nöjda med sin lott, hade Längtan som en fullständigt integrerad del av sin natur. Jag hade sett DET i många förklädnader men aldrig väntat mig att finna det i den där samlingen. Men naturligtvis måste DET vara där.

Jag riktade åter uppmärksamheten på mina motståndare och ställde mig stadigt på fötterna.

DET fann min ställning ganska lustig. Skämtsamt frågade det: "Ska du verkligen börja stöta dig med dem?"

Jag såg på det dallrande fettet omkring mig. DETs fråga var inte enbart smaklös, utan den tycktes mig också ganska otillbörlig.

"Inte så länge jag är herre över mig själv." Jag gav DET ett kryptiskt svar.

DET mediterade över det i någon sekund, skakade på huvudet och sade: "Jag ser inget samband mellan att

du är herre över dig själv, dessa människors lust till din del, och din utmanande ställning."

DETs bryderi roade mig. Anledningen till att DET inte såg något samband var att det inte fanns något. Två av mina lärare i filosofi hade begärt förflyttning efter omkring fyra månaders debatter om logik med mig och mina klasskamrater. Vi tycktes ha en naturlig fallenhet för att bygga upp argumentationer där inget någonsin tycktes stämma för någon annan än oss, trots den metodiskt korrekta tillämpningen av logikens regler. Kraften och graden av samförstånd oss emellan var så övertygande att flera av våra lärare funderade på förtidspensionering, i tron att deras skarpsinne redan hade förslöats, när vi regelbundet och med förenade krafter förkastade deras ansträngningar att föra vidare sina skatter av kunskap till oss.

A andra sidan oroade mig Dets upplysning om att de där människorna kände lust till *min* del. Jag hade sett dem hänge sig åt sina begär med en hel hop offer som hade fått olyckan att läggas inom räckhåll på borden. Och hur passionerade deras begär till *min* del än måtte ha varit, så var jag inte där för att bli tagen på sängen av någon.

Jag mindes ett trick från barndomen som brukade utgöra en säker garanti mot tvångsmässiga smakare. Med några dussin ögon som vittnen spottade jag på den brinnande toppen av ön i konjakssjön, och

hoppades att den visuella effekten och upphörandet av ångans uppstigande från min skål skulle stilla begärets eld i det där gourmetsällskapet

"Vad fantastiskt!" utstötte en man bakifrån mig. "Jag har sett denna läckerhet serverad på TV, och alltid undrat hur de släckte elden i glassen.

Därefter imiterade han, helt stilenligt, som den bästa av apor, min metod att göra slut på lågorna, och de lystna blickarna.

Något ögonblick senare kom en man med oerhört bekymrad uppsyn fram till honom och frågade: "Är det något som inte är bra?" "Inte såvitt jag vet", svarade min efterföljare.

"Jag såg er göra något egendomligt i desserten", sa den vetgirige. Samtidigt kastade han en blick på en man i röd jacka som höll uppsikt över oss från huvudentrén. Det var uppenbarligen restaurangchefen.

"Min käre unge man!" utbrast mannen och tillade: "Det som täcker frukten är grädde."

"Och vad är det där löddret som täcker grädden?" frågade den käre-unge-mannen med nervös röst.

"Om de rika kan göra det hemma, varför kan då inte vi göra det här?" sa karlen med den släckta konjaks-lågan i sant demokratisk anda, och gav oss allesammans en triumferande blick.

"Han gjorde det först", skrek damen med omfångsrik diameter, men begränsad höjd över havet.

"Gjorde ni verkligen det?" frågade mig kyparen med uppspärrade ögon.

"Har gjort det sedan det blev rekommenderat", svarade jag lugnt.

"Rekommenderat av vem?" Nu var han verkligen osäker.

Rekommendationer var inget man utmanade öppet.

"Av en som måste ha vetat vad han talade om." Jag slog till honom. med vår egen speciella gren av logik.

Det satte abruptt stopp för hans frågvishet.

Han skakade på huvudet några gånger och sa i en nästan övertygande vänlig ton: "Ja, i så fall kan jag bara önska att ni kommer att låta er väl smaka av anrättningen."

Sedan vände han sig mot den andre gästen, bugade avmätt och önskade även honom smaklig måltid, kastade en snabb blick på de andra gästerna som stod runt omkring för att se om rekommendationen höll på att bli en fluga, märkte obeslutsamheten hos en del av dem, log och retirerade till sin plats bakom chefen.

"Får jag fråga er om källan till denna rekommendation?" Den tidigare förnärmade damen var nu förbryllad.

"Jag rekommenderades av DET". Jag kunde inte komma på någon annan.

"Av 'det'?" Hon höjde ögonbrynen på sin låga panna.

"Nej, inte av det, men DET!" viskade jag i örat på henne, och blinkade liderligt mot henne när hon tittade upp.

"Jag förstår", sa hon lågt, vände sig snabbt och lämnade utrymmet mellan Tjockisen och mig tomt.

Tjockisens uttryck hade inte förändrats. "Du kan lura dem men inte mig", sa han med känsloladdad stämma och tillade: "Jag har alltid trott att du var en vän man kunde lita på."

"Det är klart du kan. Såg du inte hur jag höll undan köttet åt dig?" Jag försökte försvara mig mot en anklagelse som föreföll mig fullkomligt grundlös.

"Men vad var mitt kött mot den skönhet du håller i nu?"

Han avslutade meningen med att slicka sig om läpparna.

Mina ögon ledde mig till skönheten i min hand. Den såg inte så värst stilig ut. Jordgubbarna hade dränkts i en pöl av halvsmält glass genom vilken små kanaler av okyld konjak hade brutit fram. Det tycktes som om jag stod där och höll i en kopp kaffe med sur grädde som flöt upp. Jag slängde ett snabbt ögonkast mot Tjockisen. Han stod och såg fullkomligt vanärad ut, som om han såg sin älskade besudlas inför allmänhetens ögon av en vän som blivit fiende.

"Tycker du att den här blandningen är vacker?" undrade jag. "Ja!" svarade han mjukt. "Jag är kär."

För första gången sedan jag hade bemäktigt mig efterrätten lyfte han ögonen från den och stirrade på mig. Blicken var tårfull. Hela hans kropp vaggade mjukt när han viskade: "Fullkomligt hänförande!"

Jag betraktade honom medan han fortsatte att vaggas. Jag kände ett åskmuller djupt nere i magen. Jag ville brista ut i gapskratt. När skakningen började och jag just skulle öppna munnen för att släppa ut ovärdet hörde jag DET på fullt allvar bönfälla mig: "Gör det inte! Skönheten ses alltid genom betraktarens ögon; och för ögonblicket står du mitt i en samling hängivna älskare."

"En samling hängivna älskare!" utbrast jag hånfullt. "Denna hoper frossare är inte värdiga att beskrivas som någon form av det ädla släktet *älskare*."

Jag lät blicken glida över hela skocken; och banne mig om jag såg en enda varelse som liknade någon av de stora älskarna som jag hade läst om i alla klassiker! I stället tycktes späck i många varianter ha invaderat stället i syften som på intet sätt kunde anses som kärleksfulla; åtminstone inte av offren för deras syften.

"Du förstår inte", förklarade DET. "Vilket uttryck för kärlek är större än att bli ett med det man älskar?"

Utan att vända på huvudet försökte jag komma på någon som jag kunde ha sett där och velat bli *ett* med. Det fanns ingen medlem av det motsatta könet i min omedelbara närhet som hade dimensioner som inte

utgjorde ett dödligt hot mot min egen enhet, om jag någonsin skulle låta henne utöva en kärleksakt på mig.

"Föreställ dig att bli älskad och sedan sakta lossad från banden till det skenbara, att bli tagen djupt in i värmen i en rymlig mottagare av en eldig tungas smekningar. Där blir du bearbetad av generösa bad av livssaft som förlöser ditt innersta väsen från onödiga skal, och sedan genom uppsugning gör dig till ett med den du älskar." DET var nu i ett tillstånd av orgastisk yra.

Jag började känna obehag. Jag hade hört att fransmän har ett speciellt sätt att smeka det de älskar, men Dets beskrivning av smekningar av en eldig tunga tycktes ha betydligt mer dödliga konsekvenser än de jag associerade med den latinska beröringen.

"Jag ska aldrig begå det här misstaget igen", förklarade Tjockisen högtidligt.

"Vilket misstag?" Jag kunde inte motstå att ställa frågan.

"Att ge hela min kropp till festlighetens huvudrätt och glömma de totala njutningarna som kommer i slutet. Om jag inte hade varit så långsam på att reagera när han kom med detta fröjdekärl så skulle du aldrig ha slagit mig därvidlag", sa han ångerfullt. Samtidigt hade vredens timbre börjat tränga fram i hans röst.

"Vill du ha det?" frågade jag honom.

"Efter att du just har satt ditt märke på det?"

"Bara en tillfällig omdömeslöshet, men jag har aldrig lagt min tunga på det", sa jag.

"Det är nog att du har lagt vantarna på det. Du trodde det var ditt. Ditt! Medan jag stod bredvid dig och hyllade det majestätiska sken med vilket det välsignade denna för övrigt så banala värld vi lever i. Märker du inte att du är en främling på epikuneernas fest?" Han såg välvilligt på mig och tillade: "Jag tar med dig till ett umgänge där munnen tjänar som ingång till sybariters njutningar. Jag tar med dig för att se och lära. Öppna dig för lukternas och smakernas riken! Men som novis förväntas du inte överskrida reglerna för gott uppförande. Idag har du, mitt framför några av glupskhetens överstepräster, förödmjukat mig och några andra bröder, genom att beröva oss vår hängivenhets klimax."

Jag uppskattade Tjockisen av flera orsaker, men i det ögonblicket började jag bygga upp ett ogillande för den där tjocka, elefantlika odjuret, och jag tänkte just dränka honom i en ström av skällsord för att återföra honom från epikuréernas och sybariternas avlägsna riken till den där förbannat överfyllda restaurangen där en flock rotunda typer hade börjat svettas och rapa efter glupskhetsanfallet.

Plötsligt hörde jag Dets röst: "Såra honom inte, är du snäll. Han är faktiskt din vän, och menade varje ord han sa."

Detta räddade Tjockisen från det bad av fula ord ur min stora reservoar av hädelser och svordomar, som jag just hade gjort i ordning åt honom.

"Säg mig varför dessa människor äter så mycket", bad jag DET i stället.

"Det är som att ha samlag. Man kan få ett snabbt skjut och knulla med någon, eller ge sig hän i älskandets fröjder. För dig kanske deras engagemang bara förefaller som masskonsumtion, men för dem är det ett utdraget umgänge med föremålet för deras åtrå." DET förklarade passionen bakom frosseriet.

"Vad är vitsen? De bara äter och äter och äter."

"Vad är vitsen med alla sysselsättningar som skänker njutning åt sina entusiaster? Du spelar squash; nå vad gör du? Två personer som anser sig fullständigt normala går in i ett litet rum och jagar sedan som galningar en mycket liten gummiboll i en timme eller så. Ni svettas, svär, gör illa varandra, slår emot väggarna och kommer sedan ut och mår prima. Eller ännu värre, tänk på tjugotvå idioter som i en och en halv timme eller så, nästan sparkar livet ur en liten läderboll, bryter benen på varandra, sparkar eller spottar på allt inom räckhåll, och det hela betraktas av tusentals dumhuvor som sitter trångt och spinner, morrar och skriker som kopulerande katter. Som om inte det var illa nog, klår dessa jubelidioter upp varandra när allt som är roligt är över. Så kan inte du tala om för mig vad vitsen är med

att folk jagar bollar som tokiga och klår upp varandra?" DET ville att jag skulle utveckla det kollektiva vansinnets psykologi.

"Menar du verkligen att alla dessa frossare är här enbart för den sensuella begeistringens skull och egentligen inte är fullt upptagna med att äta som grisar för att lindra sitt begär av mat bara för magen?"

"Jag kan inte tala för *varenda en*. Jag antar att det finns folk här som har ett förflutet som är fullt av försakelser och hunger, och deras dominerande intresse är att kompensera för den tid när deras liv var tomt. Och jag tror att det finns de som proppar i sig allt de orkar därför att de inte står ut med att se någon annan äta och njuta. Den senare typen kan äta tills de kräks, och är faktiskt en skamfläck för de verkliga älskarna av gommens njutningar. De entusiaster som jag syftade på är de hängivna människor som söker dolda skatter djupt nere i de vävnader som bildar djur och växter."

Med växande respekt granskade jag på nytt trängseln som jag tidigare hade trott vara en arme av gräshoppor, men som kunde vara, även om jag fortfarande hyste starka tvivel, en församling av sofistikerade mästare av Tungans konster.

"Så du menar att de flesta av de här tungviktarna anser sig vara kulinariska Romeor i djupet av sitt hjärta?" frågade jag.

"Inte bara *anser*. Varenda en av dem är en *kulinarisk Romeo* i djupet av sitt hjärta, och ända ner till djupet av sin mage."

Jag avhöll mig från att fråga om alla överdimensionerade Julior som rultade omkring.

Jag la handen på Tjockisens axel och sa: "Romeo! Jag ber om ursäkt för mitt dåliga uppförande, och jag lovar att aldrig röra desserten före dig i framtiden."

Han studerade uppmärksamt mitt ansikte, och gav mig sedan ett verkligt tillgivet leende, pekade mot skålen som fortfarande satt i ett stadigt grepp i min hand, och frågade: "Kommer du att förtära det där?"

Jag tittade på den tämligen osmakliga blandningen, och yttrade med hög röst: "Nej, det vore att lägga sten på börda. Jag är redan skyldig till helgerån, och jag föreslår att min frälsning beviljas enhälligt av de hedervärda gästerna vid detta bord genom att de lämnar sina "signaturer" intill min i denna skål."

Med detta räckte jag över skålen till Tjockisen. Han höll förvirrat i den ett ögonblick, tillfogade sedan sitt lödder till mitt och skickade den vidare till nästa person som också beviljade mig frälsning. När skålen återkom till mig fanns det tillräckligt med skum i den för att garantera mig evig syndaförlåtelse.

Medan jag höll skålen i den vänstra handen och drog i Tjockisen med den högra, rörde jag mig mot huvud-

ingången med siktet på hovmästaren, som hade hållit ögonen på oss hela tiden.

Karlen såg plötsligt ut som Döden själv. Med ett ansikte lika grått som kall aska lyfte han båda händerna för att skydda sig och vädjade: "Jag svär på att det var gjort på färsk grädde och handplockade jordgubbar."

Jag skänkte honom en barmhärtig nickning och sade: "Jag vet."

Sedan lade jag skålen i hans händer och instruerade honom: "Begrav den djupt ner i trädgården. Denna bägare innehåller många älskares insignier."

Han förstod inte subtiliteten i mitt uttalande, men nickade till samtycke och lovade: "Det ska jag göra med nöje."

Tjockisen och jag tog den första taxi som kom och åkte till vår stamrestaurang. Efter att vi hade satt oss bekvämt till rätta vinkade jag på kyparen. Han kände igen oss och kom direkt till vårt bord och frågade: "Vad ska ni ta som förrätt idag?" "Jag tror vi ska inleda kvällen med desserten."

"Med desserten? Förlåt?" frågade han tvivlande. Tjockisen och jag nickade i samförstånd.

Alltsedan den kvällen börjar vi med desserten, och Tjockisen tar alltid sin skål först.



Kallt på balkongen

av Ove Bergström

Julia tar ett bloss på balkongen

Romeo väntar i chatrummet

"Tillbaka, kallt på balkongen"

"Smiley"

" Vad funderar du på?"

"Ifall du skrivit någon ny dikt?"

"Jo, fast ingen som jag publicerar. Har flera lådor fulla med texter."

Vad funderar du på då

"Hur långt tillbaka i tiden skulle man kunna åka i en tidsmaskin"

"Till Big Bang kanske? När nu det var"

"Om det tar hundra dagar i tidsmaskinen att färdas 100 000 000 år tillbaka skulle man vara rätt så gammal innan

man kom till Big Bang. Man skulle kunna konstruera en tidsmaskin inne i tidsmaskinen och köra den framåt i tiden(körde man den bakåt skulle man ju komma till tiden då tidsmaskinen utanför inte fanns) och köra den i typ hundra dagar. Då skulle den andra tidsmaskinen, den utanför arbetat i 100 000 000 år.”

”Det där var krångligt. Frågan är väl om man vill vara med om big bang?
Var skulle man resa då rent rumsligt?”

”Rent rumsligt tror jag att vi skulle bli ganska tillplattade långt innan Big Bang. Sen skulle dina och mina atomer uppgå i allt innan vi sögs in mot centrum..... sen vet jag inte”

”Kanske skulle man ställa in tidsmaskinen på läge "när allt känns som bäst för flest människor". Det vore intressant att se var man hamnade då”

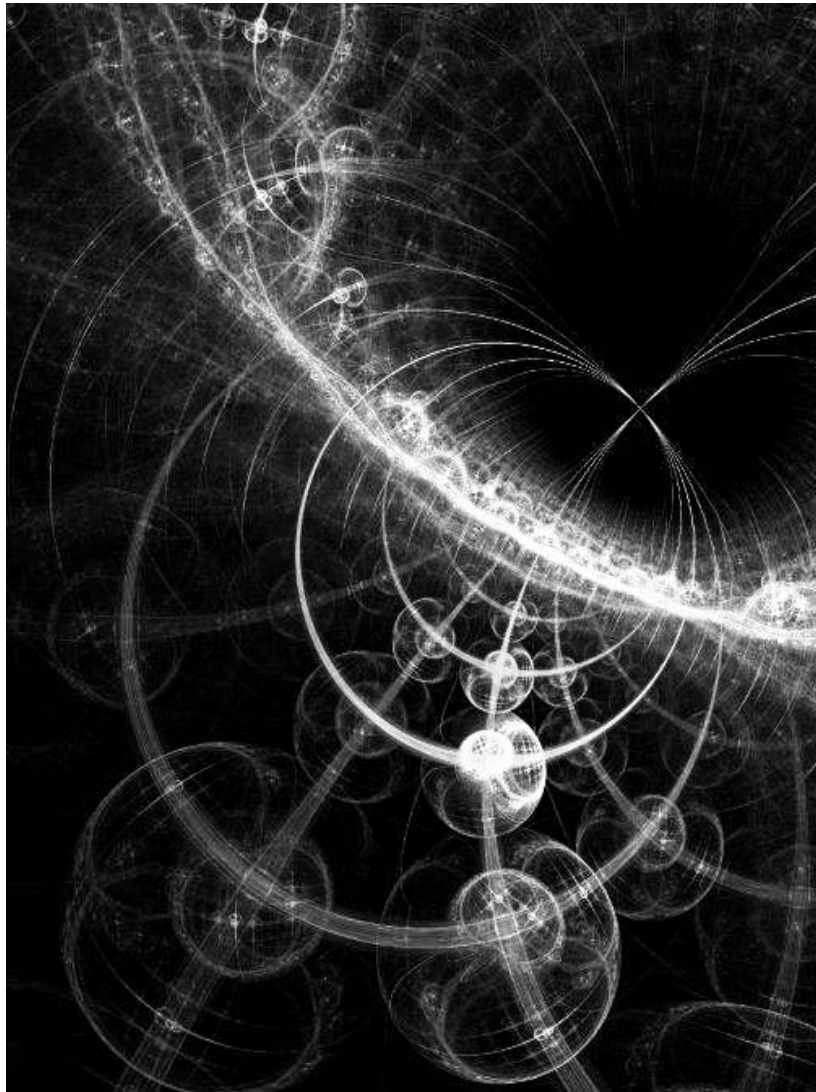
”Tror vi skulle hamna i yngre stenåldern”

”- :) Åhh, dessa svåra val! Jag kan inte bestämma mig än om jag vill resa till big bang, bli tillplattad och upplösas i atomer med dig”

"Vi kunde åka tillbaka och kidnappa oss själva som yngre och skicka iväg dem till big bang och sen fortsätta som inget hänt. Att det skulle vara en paradox är bara larv. Vi består av atomer och det är inte särskilt många atomer som skulle vara samma. Att samma atom kommer tillbaka och möter sig själv måste ha hänt många gånger redan"

"Slipper jag att dokumentera allt då?"

"Ja du slipper!"



Jonatans värld

av Heidi Jergovsky

Jonatan var salig. Han hade lyckats! Äntligen efter trettiofyra år av ständiga pendlingar mellan hopp och förtvivlan hade han lyckats.

För tre och ett halvt år sedan hade han förlorat sin fru och sitt anseende. Bara för att han inte gav upp, och därför att ingen trodde på honom. Men nu hade han som sagt varit lyckats. Med det som ingen trodde att han skulle klara. Med något som ingen förr hade klarat, trots att många hade försökt. O, vad han var lycklig!

Jonatan hade genom sin dator hittat en annan värld, en parallellvärld. Han var en av världens tjugofem specialutbildade datatekniker som endast hade till uppgift att hitta parallellvärlden. Världens forskare var ganska säkra på att den fanns, och ville hitta den till varje pris, av flera anledningar. Bland annat började världen bli överbefolkad, och man hade ännu inte hittat någon planet som var tillräckligt gästvänlig för människor att bo på.

För fyra år sedan hade Det Stora Världsrådet dock beslutat att projektet att hitta parallellvärlden skulle avslutas. All utrustning som måste vara igång dygnet runt kostade för mycket, och skeptiker som sa att parallellvärlden inte fanns blev fler och fler. Och ropade

högre och högre. Till och med dataexperterna, som ändå hade sett vissa tecken på dess existens, hade börjat tvivla.

Men Jonatan kunde inte ge upp. Han fortsatte ändå. Han fortsatte att sitta så mycket han orkade framför datorn. Specialutrustningen hade han för länge sedan kopierat, så han skulle ha sin egen när de avbröt projektet. Hela tiden sa han till sin fru att han var nära lösningen. Om han inte hade hittat den innan månaden var slut skulle han ge upp och söka ett nytt arbete, sa han. Men månaderna gick och han kunde inte lämna datorn. Till sist sa hans fru tack och adjö och lämnade honom. Han hade visserligen inte ägnat så mycket tid åt henne som han borde, det visste han, men han var besviken på henne för att hon inte trodde på honom. Hon visste ju att det här var en väldigt stor grej om han lyckades. Och de skulle båda få vara bland de första som skulle få flytta till Nya världen om han lyckades hitta den. Det var ju en av anledningarna till att hon blev kär i honom innan de gifte sig. Att han var intelligent och brann för sitt arbete. Så hade hon sagt i alla fall. Då. Men efter trettio år kan man kanske ha rätt att ändra sig. Fördelen med att hon lämnat honom var i alla fall att han fick mer tid till sitt arbete i datorn. Han behövde inte inställa sig till frukostar och middagar, och behövde inte sitta och "mysa" framför teven med myror i kroppen. Deras vänner försvann också samtidigt med frun. Så han slapp kasta bort tid på grilleftermiddagar med

grannarna, pubkvällar med killgänget, och liknande tidstjuvar. Istället kunde han sitta tjugo timmar om dygnet och arbeta. Och det hade till sist gett resultat. Han hade faktiskt hela tiden vetat att han skulle lyckas.

Den nya världen, som Jonatan själv kallade Lyckovärlden, var helt tom, men redo att fyllas med vad han ville. Med precis vad som helst som fanns i den vanliga världen. Han visste också hur man förde över saker från den här världen till Lyckovärlden. Det svåra arbetet med att hitta parallellvärlden var ju redan gjort. Och han hade haft tid i trettiofyra år att fundera över vad han ville ha i sin nya värld. Fast det hade egentligen inte varit så mycket att fundera över. Han skulle helt enkelt föra över allt från den vanliga världen som han tyckte var vackert. Han skulle skapa Jonatans värld. Sin alldeles egen Lyckovärld.

Han gjorde i ordning en kopp te, satte sig tillrätta ordentligt och skred till verket. Här skulle skapas. Han kände sig nästan som Gud.

Först av allt förde han över all natur. Innan han riktigt tänkt över saken tänkte han ta bara de allra vackraste blommorna. Men sedan kom han på att det var lika bra att föra över hela rasket. Han flyttade de mest sällsynta vackra orkidéerna, likväl som de allra minsta oansenliga växterna. Han upptäckte att alla växter faktiskt hade en skönhet, om man bara tittade extra noga på dem. I datorn kunde han ju zooma in allting i dess minsta beståndsdel

och se allt det vackra även i små saker. Förut hade han inte lagt märke till så många detaljer i sitt liv. Han flyttade också över alla träd, allt från björkar till exotiska palmer, små dungar och stora djungler. Blommorna, träden och buskarna hamnade på exakt samma ställe som de varit innan. Det var ju bara själva Lyckovärlden som var på ett annat ställe.

Tillsammans med växterna förde han också över allt vatten; hav, floder, bäckar och åar, ja varenda liten pöl. Han flyttade över berg och öknar, myrar och träsk. Jonatan tyckte nämligen att all natur hade sin speciella charm. Han visste också att alla djur behövde sin speciella natur för att trivas. Tur att han kommit på att flytta alla växter. Många djur behövde ju speciella växter som de levde av. Många fjärilar förpuppade sig ju till exempel på bara en enda sorts växt. Efter att ha suttit vid datorn och "skapat" i flera timmar gjorde han en otrevlig upptäckt. I hans Lyckovärld fanns det massor av områden som var förstörda av människan. Där var regnskogar i Sydamerika med stora tomma kalhuggna ytor. Där var före detta norrländska skogar där nu bara var stubbar och gräs. Jonatan funderade. Efter ytterligare ett par timmar vid datorn kom han på vad han skulle göra. Det gick faktiskt att föra över saker från ett annat århundrade! Sagt och gjort. Han backade bara 400 år och började om från början. Fördelen med det var även att klimatet blev bättre än det var nu. Inga hål i ozonskiktet

till exempel, som gjorde att solen blev för stark på vissa ställen. Klimatet skulle också hålla sig mer stabilt eftersom alla djungler och regnskogar var bevarade. Miljöförstöringarna fanns inte heller för 400 år sedan.

När naturen var helt överförd flyttade Jonatan fram 400 år igen och förde över byggnadsverk, alltifrån broar till små lador. Han skulle gärna ha backat igen ett par hundra år, för då fanns många vackra hus som senare rivits eller förstörts under olika krig. Men efter att ha funderat en stund lät han sig nöja med alla vackra hus som ändå fanns. Men av det som människan hade byggt tog han inte med allt, bara det som han tyckte var vackert. I alla fall bara riktiga bostäder. Slumhus, plåtskjul och andra byggnader som en del människor tvingats bo i tog han inte över. Fabriker och olika slags industrier tog han inte heller med. Dels var de fula, dels behövde han dem inte. Av höghusen tog han inte heller många. Bara några, som han tyckte hade lite extra spännande utseende. Där slummen och de fula husen stått satte han helt enkelt in lite gräs. Han kopierade bara lite gräsytor och satte dit. Alla sopor som människan hade lämpat av lite här och var i sin värld lämnade han också kvar. Själv skulle han bara leva på det naturen gav, och det gav inte upphov till några sopor. Resterna skulle helt enkelt bara bli kompost och återgå i det naturliga systemet.

Några människor ville Jonatan absolut inte ha i sin värld. Naturen skulle äntligen få sköta sig själv. Han funderade en kort sekund på om han skulle föra över sin fru, men hon hade ju lämnat honom och hon hade inte trott på honom. Nu fick hon stå sitt kast. Han hade klarat sig bra utan henne i tre och ett halvt år. Han skulle klara sig alldeles utmärkt utan henne den tid han hade kvar.

Djuren tog han förstås över allihop. De var spännande och vackra och behövdes ju också för balansen i ekosystemet. Bland annat för att inte hela Lyckovärlden skulle växa igen. Inte heller behövde djuren jagas för att de blev för många. De jagade helt enkelt varandra. Och djuren som varit utrotningshotade innan, skulle också bli fler när inga människor dödade dem eller inkräktade på deras liv på annat sätt.

All världens njutningar som inte hörde till naturen beslöt han att lämna kvar. Dem kunde han föra över tillfälligt när han hade lust; som till exempel en flaska portvin och en intressant människa att diskutera med någon gång. Eller ett turkiskt bad, eller varför inte en hel konsert eller en teater ibland. Han hade ju all världens lycka till förfogande. Så, allra allra sist, överförde han sig själv och sin dator.

Världen han lämnade efter sig var fasansfull. Det fanns ingen som helst växtlighet, och alla vackra ljud och dofter hade försvunnit med naturen. Borta var fågelsång, vattenkluck och trädsus, doften av vitklöver, solvarm

granbark och mossa. Ingenting var kvar. När Jonatan fört över alla vackra hus försvann hela byar och till och med hela städer. Invånarna i den gamla delen av Venedig till exempel, blev hemlösa. De fann sig stå mitt på en soptipp. Det var bottnarna på kanalerna som Jonatan fört över till Lyckovärlden, tillsammans med alla hus och broar.

Som tur var hade människorna för mer än hundra år sedan kommit på att göra syntetisk mat, så de behövde inte växtligheten av den anledningen. Inte behövde de heller djuren för att överleva i Gamla världen. Inte ens syret som växterna gav var nödvändigt för att klara sig, för man kunde sedan länge frambringa syre på konstgjord väg.

Men människor kan inte leva lyckliga utan skönhet. Om de ens kan överleva om de är helt utan skönhet en längre tid. Nu var de förvirrade och ledsna. De förstod ju inte vad som hänt och försökte på alla sätt hitta orsaken. Forskare och experter inom alla områden diskuterade och lade fram förslag. Det ena tokigare än det andra. Somliga trodde att det var miljöförstöringen eller växthuseffekten. Andra att det måste vara människor från en annan planet som gjort något med deras jord. Det gick till och med ett rykte att det var en sammansvärjning av Det Stora Världsrådet, som flyttat allt till månen. (Egentligen var det ju en teori som det låg ett korn av sanning i.)

Till sist kom i alla fall sanningen fram. En artist som Jonatan en gång fört över kom tillbaka till Gamla världen, helt hysterisk. Han berättade om all vacker natur, om alla vackra hus och om allt han sett. Hans tal trycktes i alla tidningar och sågs av miljarder människor i tv-kanaler över hela världen. Jonatan hade helt enkelt glömt att "rengöra" honom innan han skickade tillbaka honom till Gamla världen igen. I vanliga fall lät han alla människor passera ett filter i datorn innan hemfärden. Filtret gjorde att de glömde allt de varit med om i Jonatans värld och allt fortsatte som förut. Visst tyckte man att det var konstigt att människor och andra saker ibland försvann spårlöst från Gamla världen och dök upp igen några timmar eller någon dag senare. Man förstod att det hela hade samband med allting som förut försvunnit för gott, men man förstod inte hur. Och kunde ingenting göra åt det.

Nu började man göra efterforskningar. All världens dataexperter slog sina kloka huvuden ihop. Men de kom ingen vart. De hade ju letat i trettio år och inte hittat parallellvärlden. De visste inte mer nu än förut. Det enda hopp de hade var att Jonatan skulle göra ett misstag och bli upptäckt. Man utbildade fler experter och nu satt tiotusen dataexperter världen över och letade i sina datorer efter Jonatans värld. Förr eller senare borde Jonatan göra ett misstag. Nu hade han ju tiotusen ögonpar på sig.

Tiden gick. Jonatan levde ett lugnt och behagligt liv. Han trivdes med sitt eget sällskap. Han läste en hel del och han tyckte om att vara i naturen. Han hade bosatt sig i ett litet hus på den engelska landsbygden och anlagt en vacker trädgård som han brukade pyssla i. Där fanns massor av blommor och en liten köksträdgård med grönsaker och kryddor. Där fanns också fruktträd och bärbuskar. När han ville ha någon exotisk frukt överförde han bara ett litet flygplan med pilot och allt, och reste dit frukten växte, till exempel till Sydamerika. I början reste han lite bara för nöjes skull, men hans Lyckovärld var ju helt tom på människor, så det gav inte så mycket. Världens vackraste städer var direkt spöklika utan människor. Ett Venedig utan turister var helt enkelt inte Venedig. Och ett Afrika utan afrikaner var liksom inte Afrika.

Han vågade heller inte överföra människor för ofta. Och inte så många åt gången. Han hade ju faktiskt berövat hela världen all dess skönhet och när människor såg var de hamnat kunde de lätt tappa kontrollen och ställa till med upplopp. När han till exempel överförde en pub med allt som hörde till, fick han snabbt föra tillbaka den. Pubgästerna upptäckte att det var en allé av träd utanför och i vild glädje sprang de ut och bara skrek. Likadant hade det varit när han beställt en fotbollsmatch mellan Liverpool och Manchester United, med publik och allt. Spelarna i Gamla världen fick ju alltid spela på

grus numera och de blev aggressiva när de upptäckte att de var i Jonatans värld (som numer var ett välkänt begrepp i Gamla världen). De vägrade spela, vilket i sin tur gjorde även publiken arg. Som tur var visste ingen vem Jonatan var. Han satt i en liten glasbur på läktaren med sin bärbara dator i knäet. Han skickade hem spelarna och publiken igen. Han fick klara sig utan levande fotboll. Han hade ju sin dator i alla fall, där han ibland kunde titta på fotboll. För fotboll spelades fortfarande i Gamla världen. Sport, sex och supande var det enda som människorna i Gamla världen verkade roa sig med. Fast det verkade mer som en ersättning för något de saknade. Men han tyckte inte det minsta synd om människorna i Gamla världen. Det verkade som om de saknade något som de inte hade satt värde på när de hade det. Eller ens lagt märke till. Det var så dags nu att gnälla. Med det liv som människorna levde hade de i alla fall förstört sin värld förr eller senare.

Jonatan beställde hela tiden saker från Gamla världen. Som exempelvis böcker från Carvers bokhandel i London, där det fanns det mesta i bokväg. Han var van vid att alltid kunna föra över precis det han ville. En dag hände det sig emellertid att inget antikvariat hade en gammal bok han ville ha. Han sökte överallt i sin dator och kunde inte hitta den mer än på ett enda ställe, nämligen på London Library. Då tog han helt enkelt och

förde över hela biblioteket. Och där begick han sitt misstag.

För att föra över alla böcker i biblioteket var han tvungen att gå in i dess databas. Vad Jonatan inte visste var att vid alla databaser satt människor och bara väntade på att han skulle komma in. När han nu gjorde det, spårade de honom blixtnabbt. Och sedan var det ingen konst för dataexperterna att fortsätta sitt arbete. Det som tagit Jonatan trettiofyra år tog nu världens dataexperter drygt en vecka. De hade ju lite fler ledtrådar än Jonatan hade haft och de var ju tiotusen hjärnor som arbetade tillsammans. De gjorde förstås likadant som Jonatan gjort, fast åt andra hållet. De förde tillbaka allt det vackra till Gamla världen. Men innan de gjorde det kom de ihåg att kopiera filen och lägga den på en hemlig plats, så att Jonatan inte hade tillgång till den. Den gamla filen som Jonatan använt spärrade de, så att han blev helt maktlös. Han kunde inte längre flytta någonting.

Människorna i Gamla världen var lyckliga igen. Och mitt i sin lycka glömde de faktiskt Jonatan. Eller kanske brydde de sig inte om honom alls. De bodde nu i den bästa av världar och mådde mycket bättre än de gjort innan Jonatan förstörde deras värld. De förstod att uppskatta allt det vackra i världen. De tog det lugnt och var lyckliga i det lilla. Bara att se en liten nyckelpiga gå längs ett grässtrå gjorde vem som helst glad. Visst fanns det många problem kvar i Gamla världen, men nu kunde

de flesta se saker i sitt rätta ljus. Ingen klagade längre över småsaker.

Jonatan blev alltså kvar i sin värld. Den var fortfarande hans, men den var ingen drömvärld längre. Han var ensam, helt utan allt det vackra som han en gång fört över. Han hade dessutom fått det ännu värre. Människornas största problem i Gamla världen hade länge varit avfallsproblemet. Överbefolkningen förde med sig att de hade fått enorma mängder sopor som de inte visste var de skulle göra av. Nu löste de det problemet snabbt och lätt genom att helt enkelt föra över alla sopor till parallellvärlden. Det blev en stinkande, ful och alldeles död värld. Jonatans alldeles egen värld.

”Den som vill ha allt han ser, får gråta när andra ler”



Staden som inte fanns

av Penny Gannoum Caicedo

Han fäste blicken på horisonten som knappt existerade längre. Han kunde inte låta bli att rikta blicken mot marken, som var täckt av ruiner. Det som tidigare var ett överflödigt och idylliskt växtliv, var nu bara växter som hade vissnat och jord full av aska. Han granskade sina skor och tittade på det tunna askskiktet som fanns på det slitna lädret. För två veckor sedan hände det slutgiltiga: Explosionen. Eller var det för en månad sen? Wells kunde inte veta, det var omöjligt att veta under dessa omständigheter. Hur var det ens möjligt att kunna röra sig i det gråa havet av aska? Tankarna snurrade runt i hans huvud, som den kraftiga höstvinden fick de rödnyanserade löven att virvla ... Men inga träd fanns längre.

Starlight City, först namngiven Stjärnbyn, hade varit en zon av handel och jordbruk före installationen av de högteknologiska fabrikerna i staden. Dessa fabriker kallades "för framtidens bästa". Staden var ursprungligen en framstående stad vars ekonomi hade sin grund i naturliga resurser, som styrdes av aktiviteter som fiske och arbete som krävde fysisk ansträngning. Ett socialt experiment vid slutet av år 2097 ville upprätta dessa fabriker, eftersom Stjärnbyn låg lägst i rankingen av "de mest till minst moderna städerna i tiden". Fabrikerna

riktade sig till modernisering av småstäder, vilket gjorde att staden kontrollerades gradvis av denna innovativa teknik och andra robotutvecklingar. Medan denna marknad fungerade underbart, orsakade det en besvikelse bland invånarna.

Avsikten var först positiv. Förhoppningen var att genom att utveckla fabrikerna skulle man kunna erbjuda fler arbetsmöjligheter för befolkningen. Dock började androider härskla runt omkring i området och med tiden kunde ingen säga emot dem, motsätta sig deras befäl och order. Detta ledde till strejker från arbetarklassen.

Befolkningen började emigrera efter strejkerna som ett resultat av de försämrade arbets- och levnadsvillkor i staden. En dag brändes det centrala företaget och orsakade ett radioaktivt utbrott, vilket ledde till att tusentals anställda dödades. Det var kvällen för Explosionen.

Man vet fortfarande inte om det handlade om en olycka eller hur denna händelse inträffade. Wells slösade bort timmar på att tänka på det. En spekulation som han föreställde sig varje gång han tänkte på detta scenario, som om händelsen hade inträffat rakt framför hans ögon, var denna: Efter strejkerna i staden började en konspiration spridas och en revolution bröt ut. En person hade kanske bestämt sig för att bränna fabriken eller till och med staden. Följaktligen bodde omkring hundra överlevande i fattigdom med de resurser de hade.

Ändå kände Wells hopp. Han trodde på möjligheten att en dag kunna komma ur detta dilemma och lyckligtvis övervinna sin depression och melankoli. Förvirringen, galenskapen, allting förtvivlade Wells. Ångest och panik övermannade honom plötsligt vid tanken på sin död. Han undrade om han skulle dö och, om så var fallet, om hur många dagar han skulle dö. Den utbredda radioaktivitet som uppstod från explosionen hade förstört hans liv. Det var inte längre en by av stjärnor, som den kallades förr i tiden, utan en by som "slukades upp" av ett evigt svart hål.

Hans enda dröm var att gå till andra sidan av Väggen. För honom fanns ingenting i andra änden, det enda han kunde tänka sig var möjligtvis ett bättre liv. Han sa till sig själv att denna stad, detta område där han satte sina fötter, inte fanns. Inget fanns där. På andra sidan av Väggen kunde det möjligtvis finnas åtminstone frihet, eller en bättre atmosfär där man kunde spendera resten av sina dagar ...? Han visste inte vad som fanns på andra sidan, men för honom var hoppet om ett bättre liv bättre än att leva i denna stad där endast negativitet kvarstod. Vad skulle han göra? Han skulle gå till andra sidan, lämna dödsriket som han levde i. Han bestämde sig för att tänka igenom alla olika steg som han behövde göra, som förberedelser inför sin stora avgång. Hans blick

fästades vid synen av de tusentals myrorna som gick i askan och han räknade dem till sömns.

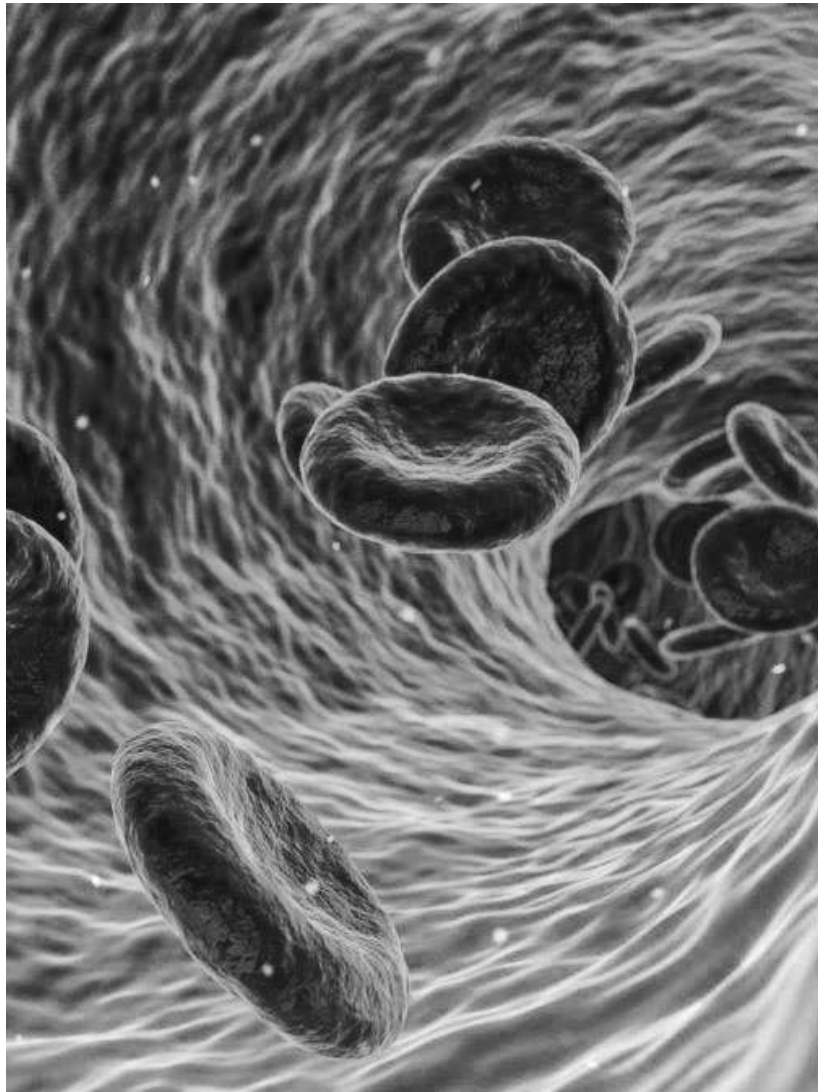
Refuge's Shelter låg cirka tjugo kilometer från murens mörka fasad. Det var andra sidan av Väggen, okänd för de flesta. Refuge's Shelter var mycket mer påverkad av radioaktivitet än Starlight City, vilket tvingade befolkningen att bygga ett skydd, för att kunna försvara sig själva från giftiga och skadliga gaser, kärnvågor, och den "över-145-grader-Fahrenheit"-temperaturen. Det fanns inte heller mycket mat som återstod. Tekniken hade gjort det enkelt och genomförbart att ange antalet gener i DNA och alleler i Omega-organismen och allt detta tack vare de enorma vetenskapliga framsteg som hade gjorts genom tiden. Omegas var robotlöjtnärer som kunde känna alla mänskliga känslor och ta all mänsklig form, medan de fortfarande var lagliga.

Ingen hungersnöd, inget krig, inga sjukdomar: vetenskapen hade övervunnit allt detta. Det var helt enkelt en utopi – fram till det exakta ögonblicket, samma dag då man blev vuxen, när man fyller arton år. Denna ålder innebar en fara utan återvändo: risken att dö när som helst. Befolkningen var tvungen att vara stabil för att hålla den i skydd. Lara Luthor ville och skulle ta risker. Hon var sexton och ett halvt år gammal och kunde inte stå och vänta på sin död. Hon kunde inte dö på samma

sätt som hennes nära vänner gjorde. Alla män och kvinnor äldre än arton injicerades med dosen "D1", "Död 1" som avslutade deras liv. Lara var av stark karaktär, hon skulle ta riskerna även om det innebar att stjäla "aA", "alpha Allt", skyddsdräkten som gjorde det möjligt för henne att gå ut i det radioaktivpåverkade området. Men det innebar också att hon kunde fångas, eller även dödas, för tillfället.

Hon var bestämd. Hon var tvungen att åtminstone försöka korsa den här förbannade Väggen. Det var det, hon var nu övertygad om att hon skulle fly denna samma kväll, vid midnatt. Hon skulle gå igenom experimentrummet, där den berömda skyddsdräkten låg. Hennes tårar flödade försiktigt ner i hennes smala ansikte, men hon torkade dem snabbt med handen. Hon tillät sig bäras av den psykiska viljestyrkan hon hade och lät sig inte fyllas av rädsla.

Hennes enda dröm var att gå till andra änden av Väggen, fly den här infernaliska världen och hitta ett bättre liv. Hon hade inte för avsikt att dö så här, inte nu ... Aldrig.



Att finnas sig själv

av Conny Knutsson

Taktfast dunkade tåget fram längs de till synes oändliga norrländska myrarna. Landskapet var täckt med lager av dunig snö. Ur den vita lite lätt böljande marken stack små barrträd upp, tyngda av snömassorna hängande i klasar i grenarna. Mil efter mil upprepade sig samma synintryck, ibland med små avbrott av gles tallskog eller till och med några enstaka hus. Det var vackert och fridfullt och från himlen singlade det oavbrutet ner stora snöflingor som svepte in hela landskapet i oskuldsfullt vitt. Det hela bildade en diffus kuliss som passerade utanför tågfönstret.

Som betraktare innanför glaset satt en man som kände ett behagligt lugn inom sig. Äntligen var han på väg. Bort från den grådaskiga vintern i Stockholm, gyttret av trafik, stressade människor och trängsel, på väg till snön och de vita, vida vidderna. Han var trött på storstaden, de urdåliga vintrarna, trött på sitt stressiga arbete, trött på människor. Han ville bara iväg.

På en annonssida i dagstidningen hade han upptäckt några rader om en stuga i den lappländska fjällvärlden. Den hyrdes ut till ett mycket fördelaktigt pris då den inte låg vid någon av de kända skidorterna utan tvärtom

långt från liftsystem, hotell och serviceanläggningar. Dock var det nära till det lilla stationssamhället ... Var sjutton hade han lappen nu då? I fickorna? Han grävde ner händerna och muddrade fickorna, såväl i byxorna som i den på en krok hängande täckjackan. Ingen lapp. Just det! I ett av facken på ryggsäcken! Han brydde sig inte om att rota i den. Han kom ihåg att orten hade ett samiskt namn och var säker på att känna igen det när han väl var där. Den storväxte konduktören hade ropat ut varje stationsnamn gång på gång och kunde säkert väcka vem som helst ur den djupaste sömn med sin militäriska röst.

Det var en trött man som lutade sig tillbaka mot nackstödet och kände ögonlocken bli allt tyngre. Han kallades kort och gott Vic. Det blev hans naturliga smeknamn efter det att han för några år sedan fick anställning på ett stort dataföretag och presenterade sig som Lars-Olof Victorsson. Det lite otympliga namnet passade inte riktigt in i ett snabbt expanderande företag av den här typen. Vic var anställd som försäljare och hade ett ganska lugnt arbetstempo i början, men de senaste åren hade kundkontakterna blivit allt tätare och allt oftare fick han jobba över. En dag kände han att han helt tappade kontrollen. Han orkade inte med sig själv längre, arbetet uppslukade hela hans vakna tid. Efter en kort tid sa han upp sig. Han struntade i att söka nytt

jobb. Pengar hade han gott om efter allt övertidsarbete och de skulle räcka för lång tid framöver.

Vic väcktes ur den slumrande sömnen av ett påträngande gnissel och kände hur hans kropp trycktes framåt. Tåget hade tydligen bromsat in. Vad var nu detta? Han kikade ut genom fönstret, såg en perrong och konturerna av några takåsar i den nu tilltagande skymningen. Från taket över perrongen hängde en vit skylt och på den stod det ... Det var ju det namnet, det finskklingande, samiska Ortsnamnet. Han måste ha somnat in så djupt att han inte hört konduktörens dundrande röst.

Han tog på sig ryggsäcken och skyndade sig av tåget, ner på perrongen. Där var allt ödsligt och tyst. Var han den ende som klivit av här? Vic kom att tänka på lappen med Ortsnamnet och beskrivningen av vägen till stugan. Han krängde av sig ryggsäcken, öppnade ett sidofack och tog fram lappen. Enligt beskrivningen skulle han följa perrongen längs stationsbyggnaden, korsa spåret och fortsätta vägen fram. Han gick utmed tåget som fortfarande stod kvar. Då han kom fram till loket upptäckte han något konstigt. Loket var obemannat och framför det tog rälsen slut. Mystiskt! Enligt vad han trott sig förstå, var det ett litet stationssamhälle längs linjen, ingen slutstation. Han såg dock ett stickspår som löpte ut

mot en röd tegelbyggnad, förmodligen ett lokstall. Vic korsade det spåret, hittade vägen och gick sedan vidare enligt beskrivningen.

Efter en drygt tjugo minuter lång promenad stod Vic framför en röd, vacker stuga. Den låg verkligen för sig själv, de sista hundra metrarna var det inte ens någon synlig väg. Helt enligt beskrivningen hängde det en nyckel på en krok vid dörren. Vic vred om nyckeln i låset och klev in i stugan. Han tog av sig ytterkläderna och ryggsäcken och tittade runt i stugan. Den var precis så där gemytlig som han hoppats på. För att bättra på värmen i gemytligheten, slängde han på några vedträn på glöden i spisen, där värden tydligen eldat tidigare på dagen. Till sin belåtenhet upptäckte han också att det fanns en del pålägg, ett paket ägg, två liter mjölk plus lite tomat och gurka i kylskåpet. Och i skafferiet hittade han gryner, kryddor, socker, en limpa och några konserver. Uthyraren var verkligen mån om sina gäster! Tur det, eftersom det enligt uppgifterna inte fanns någon riktig livsmedelsaffär på rimligt avstånd.

När Vic lite senare satt och tuggade i sig innehållet ur en burk ravioli framför den flammande elden i spisen kände han ett behagligt lugn inom sig. Han tyckte sig vara ljusår från den jäktade storstaden och sitt stressiga arbete. Stugvärden hade beklagat sig för att det inte fanns någon

teve i huset, men det gjorde Vic detsamma. Här skulle han bara ägna sig åt friluftsliv på dagarna och skriva, måla akvarell och läsa böcker på kvällarna. Här skulle han helt enkelt finna sig själv.

Efter en skön nattsömn vaknade Vic av att ljuset från fönstret lyste upp sovrummet. Ingen väckarklocka som skrällde och förkunnade att det var dags att gå till jobbet fast det inte ens ljusnat ute.

Vic åt i lugn och ro en rejäl frukost. Utanför fönstret såg han hur det även idag föll ner duniga snöflingor från skyn. Snöfallet gjorde att han inte såg speciellt långt i någon riktning, men han anade att det bredde ut sig en spännande fjällvärld runt om stugan.

Inte långt senare befann sig Vic glidande på ett par skidor i denna fantastiska fjällvärld. Snön låg generöst utbredd över hela landskapet. Det enda ljud som hördes var skidornas skrapande mot snön och det enda spår av mänskligt liv som syntes var spåren han lämnade efter sig från de egna skidorna. Då och då stannade han upp, hänförd av utsikten över det fantastiska landskap han befann sig i. Egentligen såg han inte just mer än snö. Snö på marken, snö i luften och snö på de fåtaliga träden. Ändå fortsatte han bara, längre och längre.

Sikten blev allt sämre då snöfallet tilltog än mer. Det bekymrade inte Vic, han kände ett inre lugn, invaggad i en mjuk, dunig värld. Det bekom honom inte heller att det lutade mer och mer uppåt. Plötsligt skrapade det till under skidorna. Tydligen var det sten under snön som stack upp. I det här läget önskade han att han tagit med sig lite bredare skidor. Det var tydligen tunnare med snö just här på en skrovlig berggrund. Vic tog av sig skidorna och ställde dem och stavarna ifrån sig. Framför sig såg han en brant stigning. Varför inte gå ett stycke för att undersöka sista biten? Driven av stark nyfikenhet tog sig Vic raskt uppför branten. Snöfallet gjorde att han bara såg en liten bit framför sig. Dock var snöflingorna mindre och föll glesare nu, men det var disigare i luften.

Efter några minuters klättrande upptäckte Vic att han befann sig på en bergskam som blev allt smalare. Det var bråddjupa stup på båda sidorna. Vic kände sig fascinerad, fast nu på ett spännande, lite pirrigt sätt. Det bar nu lätt utför. Han kände hur det började skjuta på bakifrån alltmer för varje steg.

Plötsligt tog vägen tvärt slut. Den smala kammen som Vic följt, blev nu till ett våldsamt stup. Vic kände hur hjärtat bultade. Bara några meter framför sig, i en redan kraftig lutning, såg han de vassa klippblocken störta ner mot ett till synes oändligt bråddjup. Ett litet felsteg i det

här läget ... Hjärtat bultade allt intensivare. Med mycket försiktiga rörelser vände han sig om. Plötsligt började fötterna att kana, snön gav efter en bit. Vic kände paniken blossa upp inom sig. Han tog ett par långa kliv framåt. Så, nu var han på säker mark. Han pustade ut, kände hur knäsvag han blivit.

På väg tillbaka mötte han sina egna fotspår. Det kändes tryggt. Han kunde nästan se sig själv gå där. Plötsligt hördes ett frustande som bröt tystnaden. Någon kom springande rakt emot honom. Iklädd gul täckjacka och ... En man som såg alldeles panikslagen ut. Han fladdrade tätt förbi Vic och fortsatte som ett jagat villebråd. Det var som om han sett sig själv. Klädd på samma sätt, och ansiktet ... Det skräckslagna, vilt flämtande.

– Stanna! skrek Vic, då han nu förstod vad som höll på att hända.

Mannen försvann utför branten, utom synhåll, sekunderna senare hördes ett ilande tjut som skar rakt in i mörkret på den handlingsförlamade Vic. Det ihållande tjutet dog bort och Vic kände hur det svartnade för ögonen.

Vic vaknade upp av att någon ryckte av honom ett täcke. En massa fotblixtnar avlöste varandra och han såg en mängd kameror som for runt honom i alla möjliga lägen. Hastigt försvann två män ut ur rummet med

kamerorna slängande i remmar runt halsen. En svängdörr gick igen. Snart därefter kom en sjuksyster in.

Var är jag? undrade Vic.

Du är på ett sjukhus. Ta det bara lugnt och vila dig.

Men vad är det som har hänt? undrade Vic otåligt.

Sjuksystemen gav inget svar. Hon antecknade något på ett papper, något som hon verkade läsa av från en skärm invid sängen. Hon gick iväg och lämnade rummet.

Vic, som låg på rygg, var intrasslad i en härva av sladdar. Några var fästa med gummiproppar på bröstet, andra runt armarna och på sidan av kroppen. I taket och på sidorna av sängen såg han en massa instrument, de flesta elektroniska. Överallt på huden satt det en massa plåsterlappar och under dessa kände Vic hur det ömmade och sved.

Plötsligt kom två män med vita rockar instörtande. Utan den minsta kommentar tog den ena fram en spruta. Den andra tog ett fast grepp runt Vics båda armar och innan han ens hann säga något kände han hur en nål trängde in i sidan av skinkan.

Vad gör ni ... kved Vic.

Männen försvann ut ur rummet. Vic reste upp överkroppen för att försöka ta sig upp ur sängen, men han kände hur krafterna tröt och som i ett dis föll han raklång ner i sängen igen. Han svävade bort.

Nästa gång Vic vaknade upp, flög en otäck känsla genom honom. Han fick en förnimmelse av att något var fel, mycket fel. Han mindes och tänkte igenom situationen uppe på bergskammen. Först hade han nästan glidigt ner för branten och rakt ner i bråddjupet mot en säker död. När han sedan pustat ut och varit på väg tillbaka, hade han mött en springande, panikslagen man. Innan han ens hann varna honom för stupet, hade han hört ett ekande skrik. Mannen hade störtat över kanten. Dessa omständigheter måste ha fått honom att svimma av.

Svängdörrarna till rummet for upp och några vitrockar stegade in. Vic slöt snabbt sina ögon och låtsades sova. Det tycktes vara två män och en kvinna som stod runt sängen.

Han verkar inte ha vaknat upp än efter förra dosen, viskade en mansröst.

Nej, svarade en kvinna lågmält, hans puls är fortfarande låg.

När Vic hörde den kommentaren blev han påmind om sin oerhört låga vilopuls. *Tack och lov, tänkte han, ingen misstänker att jag hör deras prat.*

- Vi tar en hudavskrapning till, mumlade en annan mansröst, vi behöver fler prover.

Sekunden efter kände Vic hur något vasst rispade i huden. En pincett slet av en bit hud, det smärtade till. Han späände sig, men förmådde sig själv att omedelbart slappna av igen, kanske inte elektroniken gav något märkbart utslag. Ett pickande metalliskt ljud hördes, förmodligen hudbiten på pincetten som slogs av mot kanten av en metallskål.

Till labb C, viskade en av männen.

Därefter gick de ut och svängdörren gled igen. Tystnad.

En serie tankar for genom Vics hjärna. Sprutan, dosen, dessa prover som han förstod tagits från huden. Vilka andra prover hade de tagit, och varför? Och varför hålls han själv utanför, utan någon information och varför nedsövd?

Han kunde bara inte ligga kvar längre, utan slet av sig alla sladdarna. En apparat larmade med en ilsken signal. Vic lyckades snabbt hitta en återställningsknapp. Han klev ur sängen och gick fram till fönstret. Utanför bredde ett vitt landskap ut sig. Inte ett hus. Konstigt läge för ett sjukhus. Väggarna var av trä, det verkade vara en barackliknande byggnad. Bredvid fönstret hängde hans kläder över en stolsrygg. Han slängde på sig tröja, byxor och jacka. Nu ville han härifrån. Varför inte ta vägen genom fönstret?

Han fick på sig pjäxorna som stod under stolen, tryckte sedan ner fönsterhandtaget och ryckte till. Det var låst. Nu blossade både rädsla och ilska upp inom honom. Han smög sig ut genom svängdörren och kom ut i en lång, smal och alldeles kal korridor. Längre bort såg han några andra dörrar. Utanför en av dörrarna stod en sjukhus-säng på hjul. Ett stort vitt skynke låg över den och under den skymtade han konturerna av ... Var det en människa? Vic smög sig närmare. Han blev allt mer övertygad om att under skynket låg en död människa, som på något sätt också var nyckeln till alla mystiska händelser omkring honom. Skulle han kika in för att få sin aning bekräftad. Nej, han vågade inte utan gick vidare. En av dörrarna stod halvöppen och inifrån hördes dämpade röster. Han kände igen de två mansrösterna. De talade snabbt, upphetsat och diskuterade något.

Hur mycket vi än diskuterar så får vi inte fram om vävnaderna faktiskt är identiskt lika, sa en av männen.

Nej, krosskadorna har verkligen ställt till det. Det blir svårt att jämföra vissa delar, svarade den andre.

Men vi måste ju bevisa det hela!

Visst! Och vad tusan ska vi göra då?

Kanske om vi utsätter "han i rummet" för samma händelseförlopp ... Då lär ju hormonbalanserna bli mer lika, eller identiska om det stämmer. Risken är ju förstås att hans kropp inte faller exakt likadant som "han i

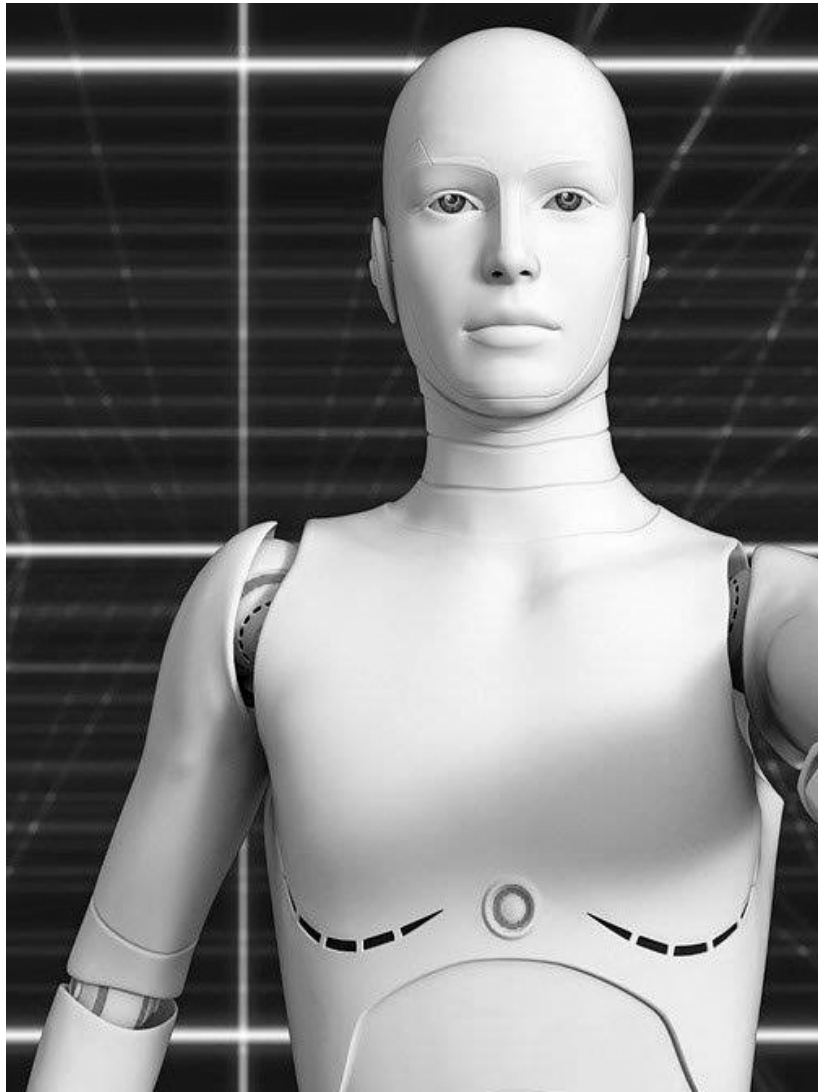
korridoren” som ju ändå var förvånansvärt hel, men ändå, vore det inte värt ett försök?

Vic greps av en iskall panik. Nu förstod han, under skynket låg mannen han mött på fjällkammen. Med ett språng rusade Vic förbi dörren, mot slutet av korridoren där han såg en dörr som borde leda ut, ut, ut ...

Han kastade upp dörren, som for i väggen med ett brak, och sprang rakt ut i vinterkylan. Han kastade en blick bakåt. Männen kom springande efter honom. Vic fortsatte i vild panik. Runt omkring honom fladdrade den obevekligt vita omgivningen. Snö, snö och åter snö. Vart skulle han ta vägen? Inte ett hus någonstans. Bakom sig hörde han stegen och flåset från de andra. Marken lutade uppåt, Vic stretade vidare. Stegen blev allt tyngre. Han verkade vara högt uppe nu, snön var tunnare på en allt skrovligare mark. Han slängde en hastig blick bakåt, men såg ingen, bara anade sina efterföljare.

Han fortsatte. Hjärtat bultade våldsamt och svetten rann ner i ögonen på honom. Omgivningen blev alltmer diffus. Sprang han inte förbi någon just nu? Någon gulklädd? Marken sluttade plötsligt utför. Någon skrek bakom honom. Vics hjärna sände ett blixtnabbt kommando: Stanna!! Men det var för sent. Obönhörligt

gled snön undan under hans fötter, ner mot stupet, ner mot avgrunden ...



SAM.K.I.147.2054

Den intelligenta roboten

av Kevin Iverssen

Sam vaknade som vanligt när det blev ljust och drog ut sladden ur vägguttaget. Han hade även ett uttag i liggunderlaget som han kunde lägga sig på, men föredrog oftast sladden eftersom han då kunde röra sig fritt i närheten av viloplatsen, när han laddade kroppsbatterierna under den mörkare delen av dygnet.

Han sminkade sig lätt, trots att han inte behövde. Hans yttre skal av titan, med ett imitationsliknande yttre skinn, var i samma nyanser som människorna som byggt honom för 104 år sedan – men fåfängan, som han införlivats med i programmeringen då, roade honom.

Ibland klädde han sig, vilket inte behövdes när han stod upp och laddade batterierna, men när han låg ner måste kontakten komma åt eluttaget på ryggen och därför togs de av. Dessutom kunde kläderna bli skrynkliga om man låg med dem på, och det ansågs inte passande.

Sist tog han på sig "brickan" med sitt namn SAM och initialerna på den som hade byggt honom, vilket var K.I, och vilken robot i ordningen han var från denne tillverkare, vilket var 147. Dessutom vilket årtal han togs

i bruk, som var 2054. Han var med andra ord en relativt tidig robot.

På den andra raden på brickan stod numret till hans arbetsplats och vid sidan av detta hans hemadress. Alla dessa uppgifter fanns även inprogrammerade i kretskort i hans armar, ben, kropp och huvud, så om någon del skulle gå förlorad, genom till exempel en olyckshändelse, så kunde delen återbördas och sättas på plats igen.

Hans lägenhet bestod av två rum. Ett mindre där han uppgraderade sig mot Stordatorn och laddade batterierna på natten, eller kopplade av med lärande eller dataspel. Det andra, större rummet, innehöll alla batterier som krävdes för att få allt i hemmet att fungera.

På taket till alla byggnaderna där robotarna höll till, fanns även ett garage för var och en, med anpassat innehåll - för SAM innebar detta en eldriven moped och en drönare som han kunde transportera sig med.

På taket fanns även Tuben, ett transportsystem som alla förflyttade sig med över jordklotet, och för de flesta innebar det oftast till och från arbetsplatsen.

En hiss tog honom upp till taket och Tuben. Tuben var ett dubbelt rörsystem, där det ena röret tog en bort från huset och det andra röret tog en hem igen. Man satte sig på den första lediga stolen, av alla stolarna i samlingsrummet på taket, band fast sig och tryckte på en knapp framför sig. En skanner läste av brickan på bröstet och sedan sögs man helt enkelt upp i röret och

transporterades iväg. Resan kunde ta olika tid beroende på hur långt man skulle och vid vilken tid man transporterades. Tidigt på morgnarna och sent på kvällen var väntan att sugas in i röret som längst. Men som tur var arbetade SAM bara några tiotals mil från lägenheten, så själva resan tog bara några minuter.

Arbetsuppgifter var inget man själv valde, man tilldelades detta utefter vad man var programmerad och byggd för, och vad man gjorde mest nytta för samhället. SAM var observatör, och arbetade med att vakta planeten för hot från rymden. Han och hans grupps medarbetare samlade in fakta från olika observationsplatser som de hade hand om. Det kunde vara hot från kraftiga solvindar – geometriska stormar med laddade partiklar som strålar ut från solens yttre atmosfär – och som kunde störa känslig infrastruktur på jorden, speciellt när jordens egen skyddande atmosfär hade blivit väsentligt förstörd av människorna.

Arbetet handlade också om att observera och förebygga hot från asteroider, som det finns gott om i solsystemet. Mindre asteroider, som mest bestod av is, brann oftast upp när de passerade genom jordens atmosfär, men asteroider av värmetåliga mineraler kunde ställa till stor skada både för samhällets infrastruktur, som för djur och natur.

SAM hade tidigare haft andra arbetsuppgifter. Från början var han framtagen för att arbeta med att rädda

vad som kunde räddas när det gällde djur och natur. Många arter hade dött ut i början av 2000-talet och skogar och vatten var hårt ansatta av människans exponering och rovdrift. Regnskogarna skövades i jakt på odlingsbar mark, det marina livet minskade i stora mängder – antalet arter och omfattningen var lavinartad. Korallreven utplånades nästan helt. Isarna smälte och havsnivåerna ökade med katastrofala följder för de varelser som vistades och bodde där.

När de första moderna robotarna, med artificiell intelligens, togs fram – speciellt de robotarna som var programmerade för att utveckla den inlärningsförmåga som människorna gett dem möjlighet till – stod det snart klart vad som krävdes för att rädda jorden till fortsatt överlevnad. Människornas antal hade 2050 ökat till nästan tio miljarder, och trots naturkatastrofer, sjukdomar och krig – men också på grund av mindre barnkullar, tack vare bättre utbildning för de flesta – ökade ändå antalet individer fortfarande alltför snabbt för att jorden skulle kunna lyckas överleva på sikt. Det insåg de intelligenta robotarna ganska snabbt. Alla spår pekade dessutom på att jordens befolkning skulle bli över 13 miljarder innan 2100. Det skulle innebära ännu mer skövling av jordens resurser, regnskogarna, det marina livet och en enorm mängd nedsmutsning av vattnet och luften, och miljön för allt levande där. Det var helt enkelt ohållbart!

SAM tillverkades 2154 och sattes direkt i drift med att planera och övervaka matproduktionen för den del av världen som kallades Europa – de var över 50 robotar med artificiell intelligens i hans grupp, men de var fortfarande styrda av sina arbetsgivare, människorna. Det var inte förrän nästa generations robotar, som togs fram i början av 2060-talet, med stordatorer, som robotarna på allvar fick insikt om vad som var på väg att hända och vad som behövde göras åt problemet.

Det var stordatorerna som tog beslutet, och det var en stor omställning för den generationens datorer som SAM tillhörde – de hade programmerats med känslor och tankar som människorna som hade tillverkat dem hade och de kände därför en viss empati för dessa. Men budskapet var glasklart – det kunde inte ifrågasättas eller förnekas. Människan hade i många århundraden, kanske under tusentals år, utvecklat en livsstil som höll på att knäcka och utplåna allt väsentligt liv på jorden. Och deras sätt att styra gick inte att förändra – det fanns ingen räddning kvar. Allt var en fråga om mindre än hundra år innan det var för sent att rädda ens ett uns av liv.

I efterhand kunde man se på fakta. Trots allt arbete som lades ned på försörjningen av den egna rasen – detta genom en medveten rovdrift för att skaffa sig föda genom en grotesk och omänsklig köttindustri av kor, grisar och höns, det marina utplånandet, skövlingen av skog och natur – så tycktes människans främsta mål ändå

vara att öka sin redan gigantiska vapenarsenal, som då i början av 2000-talet kunde förinta allt levande på jorden, tusentals gånger om. Cyberrymden var en stor del av deras krigsföring – länder och deras ledare stod mot varandra i kampen om makt och robotarna blev en del av detta. De programmerades att förstöra varandra och inte för något gott, och precis som när människorna försökte förgöra varandras länder blev även robotarna involverade i denna galenskap. Därför reagerade robotarna med artificiell intelligens – och deras stordatorer först. Något måste göras åt problemet, annars skulle hela jordklotet utplånas på levande varelser och växter – och många robotar skulle förstöras på köpet.

Redan i början av 2060 sattes deras plan i verket, och den gick ut på att utplåna allt mänskligt liv! Fast det var bara arten Homo sapiens som drabbades – inget annat liv, och de var tvungna att gå bakom människornas rygg. Annars riskerade de att själva bli krossade – åtminstone så länge skaparna kunde dra ut sladden ur eluttaget.

Robotarna skapade i smyg pandemier av sjukdomar med hög spridningsfaktor, som inte gick att bota. På mindre än några år hade de flesta människor avlidit och strax därefter även de som bodde i mer avlägsna trakter, eller som gömt sig för att undkomma sjukdomen.

År 2061 fick SAM nya arbetsuppgifter. Han blev en del av den stora grupp som övervakade och kontrollerade befolkningsminskningen runt om på

planeten. Några år senare, när den 150 000 år gamla människoarten Homo sapiens dött ur, programmerades han om till att arbeta med omställningen för djur- och naturlivet. Allt blev en enda stor naturpark där allt levande samsades på naturens egna villkor.

Strax därefter blev han även involverad i energiförsörjningen, men med den allt mer komplicerade utvecklingen och de ökande kraven på både kraft och flexibilitet fick de nya stationära stordatorerna ta över dessa arbetsuppgifter. SAM programmerades till de arbetsuppgifter han har idag och han har arbetat med de uppgifterna de senaste 58 åren.

Jorden har åter blivit en stabil och välutvecklad planet. De storslagna planer människorna utvecklat med rymdfärder till närliggande planeter är sedan länge skrotade. Det finns helt enkelt ingen användning för dem.

Varför söka intelligent liv på andra planeter för att kunna överleva nu när robotarna tagit bort det ointelligenta liv som skapat behovet? Jorden hade förutsättning att vara en väl fungerande plats, ända tills människan började gå för långt i sin egen förstörelse av planeten.

Robotarna hade däremot förutsättningar att inte göra om samma misstag – de hade inte den mänskliga rasens utvecklade rovdrift. De önskade bara få vara en del av en stor gemensam samhällsutveckling – på samma lika

villkor! De var inte byggda för att tära på planeten, de gick att reparera och de tillverkade inte fler än de behövde för att sköta om den trädgård planeten slutligen utvecklats till för sin överlevnad! De var helt enkelt perfekta för att ta hand om den uppgiften!



Ett fruktansvärt möte - IRL

av Ingvar Åhman-Eklund

En dag hjälptes en äldre man in på min mottagning. Askgrå i ansiktet. Verkade helt knäckt.

"Hur är det fatt" frågade jag honom. Han hade lagts inför några veckor sedan, efter en olycka som nästan hade dödat honom. Men först nu hade han blivit så stabil att han kunde redogöra för vad han råkat ut för.

Han gungade fram och tillbaka i rullstolen. Svalde ett par gånger sedan började han berätta.

Det visade sig vara bland det värsta jag hört någon intagen redogöra för. Skrämmande och nästan otroligt.

När han berättat klart föll han ihop medvetslös.

Vi lade honom i en respirator när vi hört honom berätta följande...

Dagen började, som så många andra dagar numera, med att jag gick in på fejan eller facebook som det heter, för att kolla vad som hänt ute i världen började han.

Där träffade jag gamla vänner som jag kände från verkliga livet, IRL som vi kallar det, men också en hel del nya verkligt spännande kontakter. Tyvärr lade jag väl alldeles för mycket tid på detta nätsurfande. Det var roligt och det kändes som att det skulle berika och förändra mitt liv. Framförallt hade det blivit

en vana som det var svårt, för att inte säga omöjligt, att slita sig från.

Sedan inträffade något helt oväntat. Först trodde jag att det var någon som försökte driva med mig.

Jag hade ju bara gått ner till centrum för att handla lite käk och posta några brev och gå på Systemet. Som jag gjort så många gånger förr.

Det var där ute på torget mellan Sollentuna centrum och kommunalhuset jag förnam något bakom mig. Jag förnam att någon eller något kom liksom strykande utefter väggen. En människa? Ja vad skulle det annars vara? Det var lite svårt att uppfatta honom eller rättare sagt hen. Könet var omöjligt att fastställa. En konturlös diffus person som var närmast omöjlig att fästa blicken på. En varelse var kanske en bättre beteckning. Jag råkade stöta till hen när vi passerades varandra. Vi stannade till båda två. Liksom överraskade av det plötsliga mötet. Plötsligt kände jag en iskyla sprida sig från varelsen över till mig.

"He---jj", sa varelsen och gjorde en lång paus. "Så brukar vi ofta hälsa på nätet", fortsatte hen.

Hen uttryckte sig mycket, mycket otydligt och var helt allmänt oerhört svår att fästa blicken på. Det var som hen fanns, men ändå inte fanns. En skuggvarelse. Nästan en hallucination. En otydlig skugga på husväggen.

"Hej", svarade jag samtidigt som jag, inte så lite skraj, började toiola på att det verkligen var en människa jag stött ihop med. Vad är det här för typ? Förr kunde man ju stöta

ihop med många alkisar på Torget, men dom satt inne i centrum numera, om dom inte supit ihjäl sig

"Jag har svårt att tala så här", fortsatte hen, "Jag har bara kommunicerat med er andra på nätet. Jag har bara haft kontakter digitalt förut inte IRL. Men nu har jag smitit. Jag slet mig loss när supporten rensade vår sida idag".

Jag tog mig samman och frågade hen vem jag stod och talade med klockan kvart i toå en torsdageftermiddag mellan Satelliten och kommunalhuset.

Någonting verkade bekant, men på ett skrämmande sätt. Det kändes som om vi mötts förut men i helt andra sammanhang. Och aldrig så här... i levande livet.

Varelsen skrattade plötsligt så det blåste upp runt hen. "Visst känner jag dig", skrockade hen fram." Jag har levt mycket nära dig ända sedan du gick med i facebook.

Du heter..." Hen viskade fram mitt namn. Mitt riktiga namn med mellannamn och allt.

OCH ALLT stämde. "Du tjänar 42 700 kronor i månaden. Men en hel del av pengarna spelar du bort på nätet. Jag vet för jag ser när du spelar. Du brukar sitta och spela i bara kallingarna när frugan din somnat."

"Vem är du, VEM ÄR DU", ropade jag till hen ? "Hur kan du veta så mycket om mig". Jag visste med mig att jag alltid varit försiktig med att sprida information om mig själv – även på nätet. Eller ...visade det sig att det bara var något jag trott.

Det blåste isande kallt och snålt runt varelsen nu.... Jag kände att jag frös... Jag vände snabbt runt och sprang iväg för att skaka mig av hen.

Men det gick inte. Varelsen flöt runt mig vart jag än försökte vända runt. Det kändes som om hen blivit en del av mig.

Så ser de alltså ut! Men det är nästan omöjligt att fästa blicken på dem. De liksom flyter i luften. Varelserna som jag trodde bara fanns på nätet – om ens där.

Vi är mycket olika varandra. Jag finns ju på riktigt - tänkte jag plötsligt. MEN den här varelsen var ju här hos mig. Fanns hen inte på riktigt? Hur kunde hen då fladdra runt mig vid kommunalhuset i Sollentuna Centrum? Man kan väl inte bara finnas i facebook?

Det är sådana här upplevelser som kan göra folk galna!

"Du vet väl vem som har skapat mig", viskade hen fram intimt nära mig.

"NEJ VERKLIGEN INTE ", ropade jag så högt att en kvinna framför mig hoppade till. Jag såg att hon tittade sig omkring. Forskande! Såg hon inte varelsen?

Var det bara jag som uppfattade att hen cirklade runt mig.

"Det är DU som har skapat mig", skrattade varelsen. "Jag är en av dina trognaste vänner på nätet. Och jag är nära vän till en hel del andra du umgås med". "Som söta lilla Nettan till exempel -din lilla Sugar girl."

Nu kände jag hur det drog en isande vind runt mig och varelsen. Hur kunde hen känna till lilla Nettan?

"Nettan raggade du ju upp på fejan", fortsatta varelsen. "Men du nöjde dig inte med det. Jag såg er på Scandic Hotell som du lockade henne till. Jag tror inte att någon trodde att hon var ett barnbarn till dig. Som alla de andra små töserna". Det gurglade av ondsint hånskratt runt oss medan hen for ut med alla ekivoka antydningar.

"Jag har sparat ner de flesta av dina herdestunder så de kan läggas ut på nätet." skrockade varelsen. "Så att alla våra vänner får se hur du lever, Veta vem du verkligen är."

Jag kände hur det började bli outhärdligt med alla anklagelser från någon som bara **nästan** verkade finnas. Kunde hen vara mitt dåliga samvete som tagit form av en vålnad?

"Lämna mig i fred", skrek jag." VIK HÄDAN".

" Jag kan lägga ut alla dina träffar på nätet. Du kan få slippa. Men det kommer att kosta en hel del". Plötsligt lät varelsen hård och bestämd. "Jag vet hur mycket pengar du lurat till dig av alla godtrogna surfare".

"Vad har du för nytta av pengar. Du finns ju nästan inte", svarade jag varelsen.

"Nu finns det bioteknik som kan kombinera oss som skapats och fötts fram på nätet med riktigt biologiskt liv så vi blir nästan som människor, men det är oerhört dyrt. Men då blir vi också odödliga."

Nu kom damen som hört oss framspringande till mig.

"Hur är det fatt" frågade hen. "Ni verkar ju tala med någon, men jag ser varken någon annan här eller att ni talar i nån mobil. Och ni verkar uppskärnad och rädd. Ska jag hjälpa dig att få en bil?"

"Deet är ingen fara" ljög jag. "Jag repeterade bara något jag inte vill glömma", försäkrade jag henne.

Då kände jag varelsens andedräkt i nacken, alldeles bakom örat. Och den var kall som is, inte varm som en mänsklig andedräkt.

"Glömmer du att betala för min tystnad", viskades det i mitt öra "Då blir det synd om dig. Skilsmässa. Avsked och skandal. Då blir du ökänd på nätet som den skojare och fule gubbe som du är. En Sugar Daddy"

Nu flydde jag från platsen, förbi Satelliten och upp på bilbron över järnvägsspåren. Jag kände att jag måste fly. Skaka av mig den här mardrömmen. Men det ven bara mer och mer runt mig för varje steg. Jag ångrade att jag någonsin blivit förtrogen med sånt folk på facebook.

"Betala! Betala! Betala!" Det ven av rop i vinden.

Jag vek av ned mot Servicehuset på Malmvägen. Började känna mig allt snurrigare. Rusade i panik Malmvägen framåt, förbi ett gäng som stod och hängde utanför någon sorts ungdomslokal.

PLÖTSLIGT! Jag kände hur något ryckte undan mitt ena ben och jag föll handlöst rakt in i ett cykelställ. Metallställningen träffade mina tänder. Flera framtänder slogs ut. Blodsmak i

munnen. En yngre kille rusade fram och högg tag i mig och drog upp mig.

Jag kände hur det rann blod nerför hakan på mig. "Hur känns det" undrade han? "Du borde till läkare? Jag ringer efter en bil."

Jag kände mig helt förvirrad. Upptäckte att jag tappat breven som jag skulle ha postat. Hittade varken breven eller tänderna. Benen darrade och blodet rann.. En bil bromsade in. Någon frågade vart jag skulle köras.

"Han ska hem" hörde jag en bekant röst säga. "Där finns all hjälp som behövs". Det--- det var varelsen som ville bestämma vart jag skulle köras. Min mun var blodig och svullen så jag fick bara fram något svagt sluddrande som svar.

"Jag vet vart han ska" fortsatte varelsen som nu blivit stabilare än tidigare. Greppade tag i mig; Öppnade bilen och knuffade in mig i den. Det visade sig vara en taxi. Jag hörde litet dimmigt hur hen beställde en körning till min egen hemadress som tydligen var välbekant för varelsen.

Där hade han varit hundratals gånger som en mailkontakt i min dator. Eller rättare sagt som flera olika karaktärer som jag godkänt som vänner fast de var helt okända för mig.

Jag hade aldrig förstått hur oerhört farligt det varit att surfa runt på min hemmadator och att fixa dates med unga tjejer som tjänade pengar genom att bjuda ut sina kroppar på facebook.

Jag betalade taxin och stapplade in i mitt radhus. Lycklig över att min fru var på sitt arbete på Fonus begravningsbyrå och

mina barn i skolan. Jag kastade snabbt igen dörren och hoppades att varelsen skulle vara kvar utanför.

Men naturligtvis flöt hen rakt igenom dörren som en isande vind..

"Du längtar väl efter att bli av med mig" sade hen med ett hånfullt flin.

"Ja verkligen", erkände jag med en djup suck. Munnen var blodig och mina framtänder var väl kvar på trottoaren vid Malmvägen. Jag darrade i hela kroppen. Skulle denna mardröm aldrig ta slut. Tänkte att jag skulle försöka vakna. Men detta var verklighet. VERKLIGHET

"Skaffar du fram femhundra tusen i kontanter och möter mig högst upp på Falkberget nere vid Edsviken och ger mig dem så lovar jag att aldrig störa dig mera. I annat fall kommer jag att jaga dig dag och natt både IRL och på fejan" väste hen fram. "Och hänga ut filmerna med dig och lilljäsentan på hotellet för din fru, dina barn, din chef, din mor, ja för hela världen".

"Det är allt jag äger. Det har jag inte råd med", protesterade jag.

"Skyll dig själv. Döm dig till ett helvete" skrattade varelsen.

Då gav jag upp och lovade att komma tre dagar senare med pengarna mot att jag skulle slippa se hen något mera och slippa bli uthängd på nätet för vad hen sett på Scandic Hotell.

Jag tog en taxi upp till Falkberget. Bad taxin stanna nere vid Landsnoravägen och gick med darrande ben uppför berget med mina besparingar i en liten svart väska. Jag förbannade den

stund jag börjat surfa på facebook och de kvinnokontakter jag fixat på nätet.

Snart stod jag där uppe. Först såg jag ingen alls men till slut hörde jag en röst nerifrån viken.

"Kom närmare Edsviken" hörde jag en otäck röst jag kände alltför väl till viska i vinden.

Jag uppmanades och lockades närmare och närmare stupet.

Så plötsligt kände jag hur något ryckte ifrån mig väskan. Och snart därefter ett förtjust rop.

"Du har gjort rätt för dig. Här är pengarna, Nu behövs du inte längre" ropade varelsen.

"Nu tar jag över dig. SNART är det JAG som är DU"

Sedan kände jag en enormt hård knuff och föll i en brant båge nedför branten, ned mot det strömmade och virvlande vattnet. Jag slog ner i vattnet. Det var det sista jag uppfattade.

Några pensionärer hittade honom ilandfluten lite närmare Edsvik. Han verkade först död. Men när ambulansen kom fram konstaterades det att han levde men var svårt nedkyld.

Han lades in på vårt sjukhus och blev gradvis bättre tills den dag då han berättade sin oerhört ruskiga historia för oss – men föll ihop igen. Vi lade honom i en respirator men efter någon dag var det som om en otäck isande vind svepte in på avdelningen så elen slogs ut och respiratorn slocknade.

Då dog den stackars mannen. En spillra av sitt tidigare jag. På något sätt upplöst. Ansiktsdragen hade fallit ihop.

Hans fru bekräftade att maken hade tagit ut alla deras besparingar strax innan olyckan på Falkberget. Hon var fruktansvärt skrämmd och hade polisanmält det hela. Hon såg det som ett rent mordförsök i samband med utpressning. Någon hade rånat honom och försökt mörda honom. Hade någon stängt av respiratorn? Men ingen hade varit i rummet när den stannade

Något som var oerhört otäckt var att ett antal vänner till dem envist påstod att de hade talat med maken på facebook ett antal dagar efter hans död. De var helt säkra på att det var hennes man. På nätet påstod han att han hade skilt sig och flyttat till San Fransisco och börjat ett nytt liv. Frun ljög om hans död för att hon skämdes över att blivit lämnad.

På några bilder på nätet hade vännerna känt igen honom när han satt på en bar i Frisco och skålade med en mycket ung kvinna. En glad bild som flera hade gillat. World Wide Webb.

Någon påstod att han hade sett honom tillsammans med denna unga kvinna redan något halvår tidigare på Scandic Hotell och då trott att det var ett barnbarn till dem.

Frun försökte intyga vännerna att hennes man sedan flera veckor var kremerad och begravd vid Sollentuna kyrka. Hon hade själv varit på begravningen.

När hon hade försökt tända ett ljus på graven hade det varje gång blåsts ut av en iskall vind.

Och hon hade aldrig lyckats komma in på facebook efter makens död.

... men vännerna fortsatte att träffa maken på nätet. Ofta och i alla år.



Spherus ZT 921

av Jeanette Gustavsson

Vintern har kommit till östra Sibirien. Det är mörkt, stormen har dragit in över land och överraskat alla människor. Morfar Sacha säger att det är samma sak varje år. Befolkningen i Ojmakon glömmer att det kan bli under minus 50 grader vintertid. Köldrekordet var en gång 71,2 grader. Nu säger morfar Sacha att vi ska gå ut och ta in hundarna för de ylar mycket och han är rädd att de ska frysa ihjäl.

Vi går ut och jag känner att kylan skär som rakblad i ansiktet, jag ser ingenting. Jag har tappat bort morfar. Längre bort ser jag ett mycket starkt blåaktigt sken och springer dit. Det ser ut som en stor pelare av kristall där ljus och ljud pulserar ut på isen runtomkring. Det knakar och dånar i den tjocka isen nära mig. Morfar kommer springande mot mig och säger:

”Micha jag har något att berätta för dig. Det här är en portal som öppnar sig med hundra års mellanrum. Farfar har berättat för mig om den, det är ingen som vet något om det här. Den tar resenären till andra världar, men det går inte att återvända sägs det. Vi måste bestämma oss nu på en gång Micha, eftersom ingen vet hur länge den är vidöppen. Det har pratats länge om ett stort forskningsfartyg som heter Oden, som åkt omkring över

Östsibiriska havet det senaste året. De var här hos oss senast igår hörde jag av grannarna. Tror nog de är ute efter samma sak som vi.”

Vi hör röster som närmar sig oss.

”Det finns ingen tid att förlora”, säger morfar.

Jag är mycket rädd när morfar tar min hand och vi går in genom öppningen i pelaren. Öppningen sluts och ett bländande ljus slår emot oss. Vi blir viktlösa och det känns som om vi flyger fram genom en stjärnkorridor. Vi ser olika planeter, andra varelser som inte liknar något vi tidigare sett. En del har stora vingar, andra ser ut att vara en blandning av människa och fisk. Ljusvarelser som kommunicerar med oss utan att prata. Vi vet ändå vad de säger, fast de tänker på främmande språk. De har funnits i tusentals år i Litketchdjupet i sina stora farkoster som ligger på 5450 meters djup. Människorna skickade ner en rysk ubåt 1955 för att utforska djupet, men lyckades inte ta sig ända ner. Många dog den gången. Sen kom det en isbrytare som heter Fyodor Litke.

”Djupet är rikt på petroleum, naturgas och mangannodul”, berättar varelserna. ”Ni människor har snart förstört hela er planet med all miljöförstöring och girighet”, säger en av varelserna. ”Vi har observerat er i flera tusen år, men sista århundradet har vi funderat på att ta över er jord eller lämna er för gott. Ni har utvecklat er teknologi tack vare vår hjälp, men andligt har ni gått bakåt tusen år. Ni kommer att få stanna hos oss och

utvecklas som ras. När 40 år har gått på jorden kan pojken skickas tillbaka till er människor beroende på om han har lärt sig tillräckligt för att göra skillnad. Det här blir inte lätt, ni kommer nu att förvandlas till en annan varelse och lära er helt andra saker.”

Plötsligt ser jag morfar förvandlas till en lång varelse med två reptilliknande ögon och fjäll över hela kroppen som skimrar i guld och grönt. Han utstrålar glädje och frid, det lyser om honom av kärlek. Nu känner jag hur det börjar röra sig inne i min kropp, men jag känner ingen rädsla konstigt nog. Jag känner kärlek och tillit till dessa varelser. Mina händer har fått stora simfötter med klor, benen är kvar men fötterna har fått simhud. Mitt huvud ser ut som hos en haj och jag har vassa tänder. På sidan av huvudet sitter det stora gälar. Inget av detta skrämmer morfar eller mig.

Rymdvarelserna berättar att vi kommer att leva ombord på deras farkost som heter Spherus och färdas till olika världar, solsystem, galaxer och lära oss mycket. Vi kommer att vistas i haven. Därför har vi fått gälar och fiskfenor så att vi kan andas och simma på flera tusen meters djup.

”Med den kunskap ni nu har kommer ni att vilja åka hem och prata med alla människor på jorden. Det går inte, ni har en lång livsresa att göra med oss. Vi har levt på många olika platser i solsystemet. En gång i tiden levde vi på det ni människor kallade för Atlantis som

Platon skrev om i sina böcker. Än idag försöker människorna räkna ut var Atlantis låg. Vi levde i samförstånd med er människor i tusentals år och lärde er om teknologi, metaller, astronomi, vetenskap, medicin, tidsresor och kristallernas kraft. Ni tog inte vara på detta utan hamnade i totalt sönderfall. Ni hann inte rädda er när naturkatastrofen kom, utan hela ön sjönk med all kunskap, trots att vi varnade er. Ni blev otacksamma, giriga och aggressiva precis som ni nu är på jorden. I gamla Egypten fanns vi också och hjälpte er att bygga pyramiderna som egentligen är portaler för att nå andra solsystem och planeter. Vi lärde er om arkitektur och vetenskap då också. I stället offrade man människor i pyramiderna. Faraonerna fick oerhörda rikedomar av oss men blev giriga och behöll allt själva. De lyssnade inte på oss. Pyramiderna var till för andlig utveckling och för att förbereda sig för att leva på andra planeter, inte för att skaffa sig materiella rikedomar. I pyramiderna fanns det portaler, men vi talade aldrig om var. Därför måste ni stanna hos oss! Ni människor är de enda varelsena i universum som är så självdestruktiva att ni förstör hela er planet och krigar med varandra hela tiden. Nu börjar ert nya liv.”

Jag tog morfar i handen och följde med varelsena på deras farkost som var enormt stor. Där fanns olika rymdvarelser som lever med varandra sida vid sida. Jag stannar plötsligt till, det finns människor ombord av

olika nationaliteter. Vita, svarta, asiater och européer som lever tillsammans med varelserna. Vi blir visade olika alternativa födoämnen från havet. Olika alger och växter som man kan äta och bota sjukdomar med. Det finns en stor sten som ser ut att vara av kristall, den ser ut att väga flera ton. Går en människa eller varelse in i den så förändras själen och den ger stora kunskaper om universum och övernaturliga krafter.

Vi får sätta oss ner morfar och jag. Farkosten börjar röra sig uppåt. pIPLA,

”Nu börjar vi närma oss vattenytan”, säger varelsen. ”Vi kommer nu att resa till vår hemplanet som ligger i området nära Plejaderna, 380 ljusår från solen och där det plejadiska folket lever. De är en mycket högt stående livsform som är släktingar till er på jorden. Pledianerna har vi mycket goda relationer till sedan mycket länge. De har tidigare varit på jorden och erbjudit er hjälp flera gånger, men ni har avisat dem. Ni kommer att få leva en period hos dem och lära er på nytt all kunskap som ni har förlorat.”

Morfar och jag ombeds att sätta oss ner då farkosten flyger iväg. Det kommer fram flera varelser som ger oss att äta och dricka. Maten smakar lite som spenat och vätskan ser ut som flytande metall. Vi äter och känner oss piggare. Tiden går men det är svårt att bedöma tid och rum. Farkosten landar och ombord stiger nya varelser som vi inte tidigare sett. Några ser ut som änglar och är

fantastiskt vackra. Tydligt är de riktiga änglar enligt varelsena och följer med till olika planeter som de besöker. Den stora ängeln säger att Jesus kom till oss från ett annat solsystem och att han hade mycket som han ville lära oss människor.

”Men tyvärr dödade ni honom”, sa han.

Morfar börjar gråta och tar min hand. Ängeln lägger sin hand över min och jag vet att han talar sanning. Jag känner mig mycket ledsen och två av rymdvarelserna omsluter mig med kärlek och ljus. De heter Zayon och Nadaya. Det går inte att säga vilket kön de tillhör.

Så mycket jag fått lära mig på så kort tid, men det finns ingen jag kan berätta det för. Zayon säger att på jorden har det nu redan gått flera hundra år. På farkosten upplevs tiden som några korta ögonblick. Nu börjar vi närma oss Plejaderna och vi känner ett tryck när farkosten går ner för landning.

På Aldebaran, planeten som följer stjärnhopen Plejaderna, är det ännu vackrare än på jorden. Luften är frisk och jag ser en sol som liknar vår. Otroliga växter och blommor överallt. Stora fåglar, dinosaurier och mammutar som betar. En dinosaurie ser ut som vår gamla Tyrannosaurus rex, men den äter bara växter och frukt. Sen ser morfar och jag människoliknande varelser som påminner om oss. De är längre än oss med större ögon som ser helt svarta ut och har långa tentakel-liknande armar. Vi får nu följa med dem och rymd-

varelserna går mot sin farkost och lämnar oss på Aldebaran. Jag saknar Zayon och kommer inte längre ihåg var jag kommer ifrån. En människoliknande livsform säger att den heter Atadam och blir vår läromästare.

Atadam säger att de tidigare försökt programmera om människor utan att lyckas och att vi är deras sista försök. Om det lyckas kommer vi att skickas tillbaka till jorden med farkosten Spherus när rymdvarelserna åter kommer på besök. Zayon och Nadaya vill ha information hur det går för oss på Plejaderna.

Vi får träffa olika läromästare som upplyser oss om hur människorasen kan höja sin energi och vibrera på en annan frekvens och då kommer nya kunskaper in. Vi får undervisning i hur man odlar nya grödor som vi kan äta istället för kött. Nya metoder att bota sjukdomar och att leva i harmoni med människor, djur och natur. Jag känner plötslig värme, jag befinner mig plötsligt på farkosten Spherus igen. Jag ska få åka hem, men morfar får stanna kvar. Han är inte färdiglärd.

Huset står inte kvar. Stora byggnader överallt och jag håller ett metallföremål i handen. Det är ett konformat föremål med en kristall i toppen. Föremålet ger stor makt på jorden och hjälper mig att få kontakt igen om jag behöver hjälp. Mitt uppdrag blir nu att föra all kunskap vidare på jorden och lära människorna att ändra sina liv.

Ilmaak, en av ledarna, såg ut som en stor ödla med skimrade fjäll. Den var en mycket upplyst individ. Nu kommer jag ihåg vad Ilmaak sa till mig om föremålet. Den kan omvandla människor, djur, natur och förflytta mig till flera olika planeter i solsystemet vid behov. Trycker jag på en viss knapp kommer jag förflyttas till varelsernas planet nära Plejaderna. Föremålet kan bara användas av mig. Den känner av min energi och går då igång av sig själv.

Femton år senare:

Människorna på jorden har börjat förändra sitt beteende. Jag märker att de börjar tänka på ett annorlunda sätt. Deras vibrationer och energier är bättre enligt mätaren på föremålet, men enligt beräkningar kommer det att ta ett par hundra år innan det kommer att göra någon skillnad för mänskligheten.

Jag har blivit utnämnd av högsta rådet på Plejaderna som väktare över jorden. Nu är jag chef i en svår polisutredning där det har försvunnit många barn. Barnen har försvunnit från sina skolor och sina hem. Polismyndigheten har utrett ärendet i flera år utan resultat och de har bett mig om hjälp. Jag har försökt att kartlägga barnens liv innan de försvann. Inga spår finns. Deras chip i armen har slutat att sända signaler. Numera har alla jordens medborgare ett inopererat chip i kroppen som identitetshandling och ett GPS-system där det går

att spåra alla människor. Den läser även av människornas tankar och drömmar i förebyggande syfte.

Alla system har slutat att fungera trots att vi har försökt flera gånger med omstarter av programmen. Jag har ett alternativ kvar och det är att trycka på knappen och resa till Plejaderna och be varelserna om hjälp. Tänk om barnen fördes bort för omprogrammering. Ingen vet att jag har mitt föremål eller rättare sagt omvandlaren. Föräldrarna till barnen är förtvivlade och det har gått ut rikslarm eftersom polisen tror att det handlar om en seriemördare.

Har övervägt alla alternativ och ikväll tänker jag resa till Plejaderna. Det har nu försvunnit barn över hela världen spårlöst sista tiden. Jag är mycket oroad över situationen. Min sista kaffekopp smakar inte bra och jag drar ut på tiden i det längsta, är rädd för omvandlingen. Nu är knappen intryckt, jag känner kylan i hela kroppen och flyger fram i stjärntunneln. Zayon visste att jag skulle komma, den står och väntar på mig. Den visste varför jag kommit tillbaka, sa den.

”Barnen”, sa jag. ”Vet du något om det här?”

Varelsen förklarade att barnen har förts till ett annat solsystem då jorden snart kommer att gå under. Zayon ser bekymrad ut och säger att jorden snart kommer att bli attackerad av en annan ondskefull ras som vill utrota oss och ta över vår jord. De är stora reptilliknande rymd-

varelser som är över tre meter långa och mycket ondsinta.

Varelsen berättar att deras råd har bestämt att den här gången kommer de inte att hjälpa oss mer. Vi får klara oss själva, för att vi inte lärt oss läxan. Befolkningen på Plejaderna var med när beslutet fattades. De hjälpte tydligen oss vid första och andra världskriget och är trötta på oss människor.

”Ni har inte tagit lärdom och ni har avisat deras hjälp flera gånger. Ingen i hela solsystemet vill hjälpa er mer. Vi har transporterat enstaka människor vidare för rasens överlevnad till andra planeter. En del människor med speciella gåvor ligger nedfrusna.”

”När kommer detta att inträffa?” frågar jag med gråten i halsen.

”Om några veckor, upp till en månad, kommer ni att bli attackerade från yttre rymden av stora skepp. Det kommer att skickas ut stora ljudvågor över hela jorden där byggnader och allt levande kommer att förstöras. Efter det kommer det chockvågor som förändrar klimatet på jorden. Det blir då gynnsamt för reptilerna att bo och föröka sig hos er.”

Jag sätter mig ner och känner att allt är slut nu. Rådet har bestämt att jag får stanna hos dem på farkosten. Varelserna kommer också att lämna haven och återvända till sin planet nära Plejaderna. Jag går omkring på farkosten och jag ser någon som kommer emot mig. Det

är morfar och han har inte åldrats, tvärtom ser han mycket yngre ut. Han ser ut att vara i min ålder. Jag går fram till honom och ger honom en kram. Farkosten börjar röra sig och jag känner att vi flyger uppåt. Nu är vi över vattenytan och jag ser ljus från gator och hus när vi lämnar havet. Stjärnorna lyser starkare nu när vi har lämnat jorden och färdas genom rymden. Jorden blir mindre och mindre. Nu syns den inte mer. Min kropp har redan börjat förvandlas till en ny varelse. Den här gången ser jag ut som en blandning mellan ödla, orm och haj. Jag ser skräckinjagande ut.



En framtid för oss?

av Ingrid Heldt

I Sollentuna bor det en ung kvinna som heter Hanna. Hon bor på andra våningen i ett rött tegelhus. Alldeles intill där hon bor ligger det en skog, och går man igenom skogen en bit kommer man till en fin sjö som heter Norrviken. Och går man åt andra hållet från där Hanna bor, så kommer man till Sollentuna centrum.

En dag går Hanna längs trottoaren. Det är lite mulet ute och behagligt i luften. Hon går och filosoferar och lyssnar på musik som hon har i hörlurarna. När hon sedan kommer fram till huset som hon ska till, går hon in genom porten. Det är ett gulaktigt flervåningshus, och på tredje våningen i ett litet rum står hon, Hedvig, som Hanna ska träffa. Hedvig står och pratar med en annan, och när hon ser Hanna säger hon varmt; "välkommen" och involverar henne i samtalet som hon redan har med en annan person. Hanna känner sig sedd och välkommen och en glädje sprider sig i henne, en glädje som hon sedan tar med sig ut i livet.

Hanna hade blivit bekant med Hedvig när hon gick på skolan här förut och nu brukar de träffas ibland för att ta en fika och prata om allt möjligt. Det blir ofta personliga samtal, där de båda öppet delar olika erfarenheter och tankar, lyssnar och uppmärksammar, pratar och ställer

frågor. Kort sagt, det brukar vara intressanta och givande samtal.

Hedvig trivs med att jobba som lärare på den här skolan. Hon tycker att de alltid ser till personalens och elevernas bästa. Synpunkter och idéer tas tillvara och man vågar ta upp olika saker. Pengar ses som ett hjälpmedel.

”Ska vi gå till soffhörnan i rummet där borta? Där är mysigt att fika”, föreslår Hedvig.

”Ja det gör vi”, svarar Hanna.

Så går de dit och tar varsin mugg kaffe och sätter sig snett mitt emot varandra i varsin soffhörna. Det finns en fruktskål och lite småkakor framme på bordet.

”Ta frukt och kakor om du vill ha”, säger Hedvig.

Hanna tar en banan och några småkakor.

Hanna kommer att tänka på en historielektion som hon hade haft förut när hon gick på skolan. Det var intressanta lektioner, och de läste om många olika saker. Vissa saker som de hade läst om var så hemska, tyckte Hanna, som när det handlade om våld på andra människor, djur, miljön och naturen. *Hur kunde folk leva så?* undrar Hanna. Hedvig undrar också hur det kunde vara accepterat, sådant våld, för att till exempel vinna pengar eller makt, som det ofta verkade handla om.

Hedvig, som är historielärare, hade många gånger försökt förstå samband i historien, och leta orsaker, som gjorde att sådana saker kunde bli accepterade. Även samhällsforskare och historieforskare har haft svårt att riktigt förstå. Och all miljöförstöring. Så förskräckligt!

”Miljön och hälsan är ju det viktigaste vi har”, säger Hanna.

Miljöförstörelsen som pågick, den ser både hon och Hedvig fortfarande spåren av, fast det har gått så lång tid. Det gör alla.

Hanna minns när hon läste om olika krig som pågick runtom i världen också. Nu finns det ju inga krig alls i världen, och hon och Hedvig undrar också hur det kunde vara accepterat förut. Och hon minns också när hon läste om historia ännu längre tillbaka i tiden, om så kallade ”häxbränningar”. Oskyldiga människor brändes på bål. Det hade heller aldrig blivit accepterat i dagens samhälle.

”Tänk om det skulle vara sådana orättvisor bland folk idag, som det var förr”, säger Hanna.

”Vad tänkte du på då? frågar Hedvig.

”Att vissa saknade rent vatten och fick svälta medan andra hade mat i överflöd, till exempel.”

”Ja jag förstår inte. Att inte folk som visste gjorde något för att stoppa det.”

”Ja, svårigheter finns det ju alltid ändå! Det är väl en del av att vara människa ... Och därför är det viktigt att hjälpa varandra och inte spä på med ytterligare svårigheter.”

”Ja precis, hjälpa varandra, ge trygghet.”

”Och tänk hur barn kunde bli illa behandlade ibland och utsättas för kränkningar. Som de sedan tog med sig ut i livet.”

”Det är bra att det finns bra hjälp att få nu, och att man försöker förstå vad som har gått fel, om någon mår dåligt och till exempel behandlar någon annan illa.”

”Jag tänker att svårigheter som bearbetas, förstås och pratas om öppet utan stigmatisering och skam, inte går ut över andra på ett negativt sätt”, säger Hedvig. Hanna håller med.

”Och det ökar förståelsen både för sig själv och andra”

”Ja, och det kan man fråga sig, hur ska en trygg person med livsglädje kunna starta ett krig? Eller bränna en människa på bål?”

Hedvig och Hanna kommer in på olika saker när de pratar, och efter att de hade pratat ganska länge om de här tunga ämnena krig och miljöförstöring med mera, så börjar de att prata om lättsammare saker också, vad de hade gjort under sommaren och olika roliga minnen de hade, och de frågar varandra om råd i olika saker. Senare framåt eftermiddagen säger Hanna att hon nog måste

börja gå hem, för hon ska få besök av två vänner på kvällen. Hedvig skulle också hem, och laga middag. De kramas innan de skiljs åt och Hanna går hemåt längs trottoaren. Hon tittar sig omkring och ser de stora träden som växer livskraftigt. Naturen håller på att läka, men fortfarande finns spåren kvar ... Hon tar en omväg hem och går in i skogen en sväng, och följer en stig som leder till Norrviken. Fikastunden med Hedvig var avslappnad och trivsamt. Och nu ser hon fram emot att träffa sina vänner på kvällen. Hon dricker lite vatten från Norrviken och lyssnar på fågelsången.

